
EX LIBRIS
ANTON HANSEN

Emil Ostenfeld

Forsøg
til en
Oversættelse
af
Sæmunds Edda.

Andet Hefte.

Kiøbenhavn, 1785.
Trykt hos Peder Horrebow.

Til Læseren.

Temmelig længe har det varet, inden jeg har kunnet opfylde mit Løvte om Fortsættelsen af Edda. Imidlertid troer jeg, at dette Ophold har foraarsaget, at Oversættelsen er blevet bedre, troere og mere overeensstemmende med Forfædrenes Tænkemaade.

At den saa kaldte Sæmunds Edda ikke er skrevet af en Mand, eller paa een Tid, viser sig selv. Vi finde hele Samlingen igiennem to især for-

forskiellige Skrivemaader. Den ene jævn, uden stor poetisk Prydelse, og temmelig vidtløftig; den anden tvungen, mørk, afknappet, meget udpyntet. Hvilken er nu ældst?

Skal jeg besvare Spørsmaalet, siger jeg ligefrem: I Sæmunds Edda er Mørkhed et Tegn til Alderdom. Jeg troer at alle de Digte, som nærme sig til den anden foromtalte Skrivemaade, ere skrevne medens vore Fædre endnu vare Hedninger, om de andre tør jeg derimod ikke med Vished bekræfte det. Endog det hellige Mørke, der hos alle gamle Folkeslag har skiulet deres Religions inderste Hemmeligheder, giver mig Aarsag til at troe det samme om nogle Stykker af Edda, især Voluspa, Hrafnagalldr Odins, Alvismal, Hymisvida, Hyndluliod og Fiolsvinnsmal. Om den sidste tør jeg næsten med Vished sige, at den er skrevet for Folk, som vare antagne eller

ini-

initierede i et vist slags Mysterier, som vore Forfædre have havt, og hvis Erindring er undergaaet ved Christendommens Indførelse her i Norden. Den som ei troer det, vil have megen Vanskelighed ved at forklare den, ja maaskee er ingen anden Forklaring muelig.

Vel sandt at endog de Eddiske Digte, som ere meget forstaaeligere skrevne, feile ikke Vanskeligheder; Grimnis-Mal og Lokasenna have meget mørke Stæder, dog troer jeg ikke at deres Alder naaer de foromtaltes, især tvivler jeg meget om at den sidste skulde være meget gammel. Det samme tør jeg vel sige om Vaulundarqvida og Getspeki Heidreks Kongs.

Til dette Hefte har jeg lagt et gammelt Digt, som vel aldrig findes i nogen Fortegnelse over Eddiske Digte, men dog efter min Mening engang har hørt dertil. Det er Rigs Mattr, et

smukt lærerigt Stykke, hvis Sprog er meget forældet, saa at ei engang den lærde Hr. Gunnar Poulson overalt har forstaaet det, men hvis Stiil meget nærmer sig til den, som hersker i Hymisqvida. Da Stykket aldrig før er trykt, har jeg ogsaa efter Hr. Kammerherre Suhms Forslag lader Originalen aftrykke. I Oversættelsen har jeg rettet mig efter Hr. Gunnar Poulsons Anmærkninger, undtagen paa et Par Stæder, hvor mig synes, at jeg burde søge en rimeligere Forklaring.

Ved Hr. Kammerherre Suhms Godhed har jeg faaet de færdigtrykte Ark af den Magnæanske Commissions Udgave af Edda til Brug. De sidst i dette Hefte tilføiede Anmærkninger vise, hvorvidt jeg har troet at kunne benytte mig af dens Forklaringer, hvoraf mange ere meget lykkelige, andre derimod har ligesaa stor Mørkhed, ligesaa megen Vanskelighed, som de af mig eller andre foreslagne. Imidlertid er den-

ne Udgave, som for det første ikkun indeholder den mythologiske Deel, et overmaade fortræffeligt Hielpemiddel til Eddas grundige Fortolkning. Foruden de Stykker, som deri ere indtagne, findes i min Oversættelse Voluspa, Havamal, Vaulundarqvida og Getspeki Heidreks, samt Rigs þattr, hvilke Stykker dog alle synes at burde henregnes til den mythologiske Deel.

Det næste Hefte af denne Oversættelse har jeg bestemt til et Par Afhandlinger, om Fædrenes Cosmogonie, Theogonie og Religions-Mysterier. Tiden naar det skal udkomme, kan jeg ikke nøyagtigen bestemme, men haaber dog at det ikke skal vare saa længe som med dette Hefte. Imidlertid — sat cito, si sat bene.

B. C. Sandvig.

Indhold.

X. Skir-

X.

Skirnirs Reise.

Freyr, Niarðurs Søn, havde sat sig i Hlidskialf og saae ud over hele Verden. Han saae ogsaa ud over Jotunheim, og fik der Øie paa en smuk Moe, da hun gik fra sin Faders Sal til sit Jomfruekammer, hvorover han blev meget forvirret. Skirnir heed Freyrs Skosvend. Niarður bad ham at faae Freyr til at tale. Da sagde Skadi:

Stat nu op, Skirnir!
Og gak at bede
Vores Søn om Svar.
Derom adsporg ham
Hvi den vise Helt
Nu over Daarskab.

Skirnir.

Onde Ord mig rede staae
Af eders Søn strax,
Om jeg gaaer at tale med ham,
Og ham adspørge
Hvi den vise Helt
Nu over Daarskab.

Siig nu mig Freyr!
Fyrste blant Guder!
Hvad jeg vilde vide:
Hvi du sidder eene
I lange Sale
Min Herre! bestandig.

Freyr.

Hvi skulde jeg sige dig,
Kiempe hin unge!
Min store Smerte?
Thi Alfbestraal'ren skinner
Os alle Dage,
Men mig ei efter mit Ønske.

Skirnir.

Dine Ønsker troer jeg ei
Saa store være

At du mig, Helt! dem fordulgte.
Ung' vi giorde Venſkab
I vor Alders Foraar.
Vi burde troe hverandre.

Freyr.

I Gymirs Gaarde
Saae jeg gange
Min onſked' Møe.
Armen ſkinned',
Og af Armen
Hele Himlen og Havet.

Hun er mig kierere,
End hver Mand
I Livets Foraar.
Aſer og Alfer
Ei tilſtede det
At vi blive eens.

Skirnir

Heſt giv du mig da,
Som mig giennem ſlaggrend' Lues
Mørk' Anvisning fører;
Og det Sverd

Som selv udtrækkes,
Mod Jetters Æt.

Freyr.

Den Hest gir jeg dig,
Som giennem flaggrend' Lue
Mørk' Anvisning bær'r dig.
Og det Sverd
Som selv udtrækkes,
Duer kun den, som det eier.

Da sagde Skirnir til Hesten:

Mørkt er ude,
Tid er for os at reise
Lyngfuldt Field over,
Thyriers Land over.
Begge tilbage
Komme, hvis ei begge
Fanger hin ret mægtig' Jette.

Skirnir reed i Jotunheim til Gymirs Gaarde. Der vare galne Hunde bundne for Porten af den Befæstning som Gerdur var i. Han reed hen hvor Fæhyrden sad paa en Høi, og talede sangviis til ham:

Siig

Siig mig det, Hyrde!
Som sidder der paa Høien,
Og vogter alle Veie,
Hvor jeg i Tale
Kommer den unge Møe
For Gymirs Hunde?

Hyrden.

Hvad? er du feig,
Eller er du død alt?
Skilt ved Samtale
Skal du stedse være
Med Gymirs gode Møe.

Skirnir.

Bedre er' Vilkaar,
End hikke her
For hvem til Død er færdig.
Thi paa een Dag mig blev
Hele mit Liv bestemt,
Og Skiebne beskikket.

Gerdur.

Hvad er det Raab raabende,
Som jeg raabe hører
Nu til os ved vores Huus?
Jord bæver,

Alle deraf skielve
Gymirs Gaarde.

Tienestepigen sang:

En Mand er her ude
Stegen af Hest-Ryggen,
Og lar sin Hest til Jorden tage.

Gerdur.

Ind bed du ham gange
I vores Sal,
Og drikke den klare Miød.
Dog ahner mig
At herude er
Min Broders Bane.

Er du af Alfer,
Af Asers Sønner,
Af vise Vaner?
Hvi kom du eene
Her, giennem Ilden,
Vor Sals Bygning at see?

Skirnir.

Ikke af Alfer,
Ei Asers Sønner,
Ei vise Vaner,

Jeg dog eene kom
Her, giennem Ilden,
Eders Sals Bygning at see.

Æbler ellepe
Af Guld jeg her haver,
Dem vil jeg dig, Gerdur! give,
Fred at kiøbe,
Og at du Freyr siger
Leve dig meest til Glæde.

Gerdur.

Æbler elleve
Modtaer jeg aldrig
Efter Mands Villie.
Jeg og Freyr,
Medens vort Liv kan vare,
Bygge aldrig sammen.

Skirnir.

Jeg dig gir en Ring
Som opbrændt blev
Med Odins Søn den unge,
Otte lige tunge
Dryppe af den,
Hver niende Nat.

Gerdur.
Ring jeg taer ei,
Skiønt den er brændt
Med Odins Søn den unge.
Guld jeg feiler ei
I Gymirs Gaarde.
Min Faders Gods jeg deeler.
Skirnir.
Seer du denne Kaarde, Møe!
Tynd og smidig,
Som jeg her i Haanden har?
Jeg dig hugger
Hovedet af din Hals,
Uden du mig Elskov lover.
Gerdur.
Jeg vil aldrig
Nogen Tvang taale
Efter Mands Villie.
Det spaaer dog jeg,
Om dig Gymir finder,
Tappre begge,
Lyst faae I vist at stride.

Skirnir.

Seer du den Kaarde, Moe!
Tynd og smidig,
Som jeg her i Haanden har?
For dens skarpe Egg
Falder den gamle Jette;
Feig bliver vist din Fader.

Med Tvangs Kiep jeg dræber dig,
Eller jeg tæmmer dig
Moe! efter min Villie.
Der skal du være,
Hvor dig Folkes Sønner
Aldrig faae at see.

Du paa Ørnens Høi
Skal tilig sidde,
See fra Verden ud,
Vende dig til Hel.
Din Mad være leedere
End hver en Mands,
Den styggest' Slange i Verden.

Til Undersyn skal du blive
Naar du udkommer;

Hrimnir dig beskue;
Hver Mand dig betragte!
Meer bekiendt skal du blive,
End Vægter blant Guder.
Gab saa din Længsel bort!

Eensomhed, Angest,
Raadvildhed og Utaal;
Foemeere dig Graad og Smerte.
Sidd paa Sædet,
Men jeg skal sige dig
Tung bitter Smerte,
Og dobbelt Angest.

Skræk skal rive
Dig om den klare Dag
Udi Jetters Gaard.
Til Hrimthursers Sale
Skal du hver en Dag
Vanke uden Gavn,
Vanke uden Haab.

Graad for Glæde
Skal du altid have,

Og slide dit Liv med Taare.
Med trehov'det Thurse
Skal du altid være,
Eller mandløs leve.

Dit Sind gribe dig
Hver en Morgen.
Vær du som Tidselen,
Som trængt bliver
Øventil i Ilden.

Til Hoy jeg gik
Og til grønne Træer,
Hevnens Kiep at faae mig:
Hevnens Kiep jeg fik.

Vred er dig Odin,
Vred er dig Asers Fyrste,
Dig skal Freyr hade.
Men ei før, onde Moe!
Førend paa dig hvilde
Guders hevnend' Vrede.

Høre

Høre Jetter!
Høre Hrimthurser!
Ja Suttungs Sønner!
Asers Bundsforvandte!
Hvordan jeg
Forbyder, forbander,
Folksfryd for Pigen,
Folks Nydelse for Pigen.

Hrimgrimnir heder Thurs
Som dig have skal,
Neden for Nagrind.
Der skulle dig Slaver
Ved Træers Rødder,
Gede-Pis give.

Bedre Drikke
Faaer du aldrig da,
Møe! efter din Villie,
Mø! efter min Villie.

Thurs skier jeg dig
Kun i tre Træk,
Vanghed og Galskab,

Dertil

Dertil Utaal.
Saa let jeg det paaskier,
Som jeg det afskier,
Om vi behøve det.

Gerdur.

Hæld dig nu heller, Svend;
Og tag mod Jisdegg'ret,
Fuldt af gammel Miød.
Det havde jeg dog agtet
At jeg skulde aldrig
Unde Vaners Barn vel.

Skirnir.

Endeligt Svar
Vil jeg nu vide,
Forend jeg rider hiem herfra,
Hvor og paa hvad Tid
Du vil den raske
Niardurs Søn modtage.

Gerdur.

Barri heder,
Som vi begge vide,
Skov af Lue glindsend',
Og efter ni Nætter
Vil der Gerdur unde
Niardurs Arving Glæde.

Da reed Skirnir hiem. Freyr stod ude, hilste ham og spurgde hvad Bested han havde:

Siig du mig det, Skirnir!
Forend du tager Sadel af Hest,
Og du ganger eet Trin fremad,
Hvad du udrettede
I Jetteverden,
Efter din og min Villie.

Skirnir.

Barri heder
Som vi begge vide,
Skov af Lue glindsend'.
Og efter ni Nætter
Vil der Gerdur unde
Niardurs Arving Glæde.

Freyr.

Lang er Nat,
Langer er' to,
Hvor kan jeg tre udholde?
Tit mig fortere
Syntes Maaned,
End halv slig Længsels Nat.

XI

XI.

Vegtams Kvæde.

Samled' var' Aser
Alle paa Tinge,
Og Asynier
Alle til Stevne.
Derom raadsloge
Rige Guder
Hvorfor de drømte
Ilde om Balder.

Ret benouet
For Hroptur var Blunden;
Lykken i Søvne
Ustadig syntes;
Jetter spurgde
De spaavise Koner,
Om det skulde
Ont betyde.

Jrettir sagde:
Ullars Slægtning

Feig

Feig mon være,
Den meest elskede.
Frigg og Svafnir
Fik da Angest,
Samt andre Guder
Som da beslutted'

At ville sende
Bud hver Skabning,
Fred at udbede,
Ei skade Balder.
Hver en Skabning
Eeden aflagde,
Frigg tog alle
Eeder og Løvter.

Valfader frygted'
Eders Mangel,
Og troede Lykken
Da bortvige.
Aser kaldte,
Godt Raad krævede',
Paa det Møde
Blev talt meget.

Op stod Odin,
Folks Beskytter,
Og han paa Sleipner
Sadelen lagde.
Og nedreed derfra
Til Nistheim,
En Hund ham mødte,
Som af Hels Boelig kom.

Blodbestænkt var han
For paa Brystet,
Kiæft mordgierrig,
Og Underkiæben.
Imod han giøede
Galders Fader,
Aabned' Gabet,
Giøede længe.

Frem reed Odin,
Jordveien rysted',
Indtil han naaede
Hels høie Boelig.
Da reed Yggur,
Øst for hendes Dør,

Der hvor han vidste
Spaaqvinden ligge.

For den Vise han
Valgalder qvæded',
Saae mod Norden,
Stave paalagde,
Viisdom fortalde,
Svar udbad sig,
Til Liiget nødig
Opstod, og talde:

Hvad Mand er det vel,
Ubekiendt mig,
Som mig foraarsager
Sindet sorgfuldt.
Jeg var sneebedækket,
Og med Regn vædet,
Med Dug bedryppet,
Død var jeg længe.

Vegtamr jeg heder,
Valtams Søn er jeg.
Siig mig Nyt fra Hel,

Jeg dig fra Verden.
Hvem ere Bænke
Guld-bestrøede,
Seng faverlig
Guld-besvømmet?

Her staaer for Balder
Miød velbrygget,
Drik hin reene
Ligger Skiold over;
Men Af-Slægten
I stor Smerte.
Nødig talte jeg,
Nu vil jeg tie.

Tie ey, Spaaqvinde!
Dig vil jeg spørge
Og alt vide;
End vil jeg vide,
Hvem skal Balder
Til Bane vorde,
Og Odins Søn
Livet røve?

Haudur bær'r sin høye
Prised' Broder derhen.

Han skal Balder
Til Bane vorde,
Og Odins Søn
Livet røve;
Nødig talde jeg,
Nu vil jeg tie.

Tie ey, Spaaqvinde!
Dig vil jeg spørge,
Og alt vide,
End vil jeg vide,
Hvem skal paa Haudur
Hævn udøve,
Eller Balders Bane
Paa Baal legge?

Rinda faaer Søn
I vestre Sale.
Denne Odins Søn
Een Nat gammel strider.
Haand ei toer han,
Ei Hoved kiemmer,
Før paa Baal han bærer
Balders Modstander.

Nødig talde jeg,
Nu vil jeg tie.

Tie ey, Spaaqvinde!
Dig vil jeg spørge,
Hvad er det for Møer
Som, naar de ville, græde,
Og mod Himlen kaste
Halsens Klæder?
Siig det allene,
Du før ey sover!

Ey er du Vegtamr,
Som jeg forhen troede.
Heller' er du Odin,
Folks Beskytter!
Ey er du Spaaqvinde,
Ey viis Kone,
Heller' er du Moder
Til tre Thurser!

Hiem rid du, Odin!
Du kan rose dig!
Saa kommer ingen

Meer at spørge mig,
Indtil Loke
Slipper af Lænker
Og Gude-Mørk
Forstyrrend' kommer.

XII.

Vaulundurs Kvæde.

Nidudr heed en Konge i Sverrig; han havde to Sønner og en Datter, som heed Baudvild. Tre Brødre, Sønner af Finnernes Konge, hvoraf den eene heed Slagfidr, den anden Egill, den tredie Vaulundr, vare udreiste og fangede Dyr. De komme til Ulfsdalen og byggede sig Huus hos det Vand, som kaldes Ulvsøe. En Morgen tilig fandt de ved Strandbredden tre Fruentimmer, som spandt Hør, og ved dem laae deres

Sva-

Svanehamme. De vare Valkyrier. Iblant dem vare Kong Hlauders to Døttre, Hladgudr Svanhvit, og Hervor Alvitr. Den tredie var Aulrun, Kiars Datter af Valland. De toge dem hiem med sig til deres Huus; Egill fik Aulrun, Slagfidr Svanhvit, og Vaulundr Alvitr. Der boede de i syv Aar, og efter den Tids Forløb fløye de ud at besøge Feldtslag, og komme siden ei tilbage. Da reiste Egill bort at oplede Aulrun og Slagfidr for at oplede Svanhvit, men Vaulundr blev i Ulfsdalen. Han var den kunstigste Smed, som man veed af gamle Fortællinger. Kong Nidudr lod ham fange og sætte fast, saasom her er omqvædet:

Møer fløy' fra Sønden,
Morkved igiennem;
Alvitr hin unge
Efter Strid længdes,
De paa Havets Bredd'
Sadde at hvile,

 Syd-

Sydlændske Moer,
Dyrt Hør spunde.

En af dem fik
Egil til Hosbond',
I hvid Barm favned
Smukke Møe ham.
Den anden var Svanhvit,
Svaneham drog,
Men den tredie
Deres Syster
Kasted' hviden
Arm om Vaulundr.

Siden var' de
Syv Vintere der,
Og den ottende
Taalde Længsel.
Men den niende
Nødig' bortreiste.
Møerne hasted'
Til Mørkved bort.
Alvitr hin unge
Efter Strid længdes.

Fra Jagten komme
De tappre Skytter,
Slagfidr og Egill,
Salen fandt de øde.
Ud og ind gik de,
Saae sig om;
Ofte paa reiste Egill,
Efter Aulrun,
Sønden paa Slagfidr,
Efter Svanhvit.

Eene Vaulundr
Sad i Ulfsdalen,
Smeded' rødt Guld,
Ædle Steene,
Og giemte alle
Guldringe vel.
Vented' saa
Paa sin skiønne
Kone, om hun
Kom tilbage.

Det spurgde Nidudr,
Landets Herre,

At Vaulundr eene
Sad i Ulfsdalen.
Folk stod op om Natten,
Blankt var deres Harnisk.
Deres Skiolde skinned'
Mod den klare Maane.

Af Sadlen steg' de
Ved Salens Indgang;
Og ginge siden
Salen igiennem.
De saae paa Bast
Ringe dragne,
I alt syvhundred',
Som den Kiemper eyed'.

Og de afdroge,
Og de paadroge,
Een foruden,
Som de der toge.
Da kom fra Jagten
Den tappre Skytte,
Vaulundr, gaaende
Den lange Vey.

Til

Til Ilden gik han,
Sit Kiød at stege,
Høyt brændte Riset,
Tændt af Tønder,
Det vindtørre Brænde,
For Vaulundr.

Paa Biørnhud sad Vaulundr,
Talde Ringe,
Og iblant dem
Een savnede.
Strax han da tænkte
At Hlaudvirs Datter,
Alvitr den unge,
Var tilbagekommet.

Han sad saalænge
Til han søvnede,
Men han vaagnede
Willieløs.
Paa Hænderne saae han
Lænker bundne,
Og paa Fødderne
Fiedre omspændte.

Hvad Konger er det
Som mig paalagde
Bast og Lænker,
Og mig bunde?

Da raabte Nidudr,
Landets Herre:
Hvor fikst du, Vaulundr,
Alfers Herster,
Vores Gods fra,
I Ulfsdalen?

Guld var der ikke
Paa Hestens Veye,
Fiernt troede jeg vort Land
Fra Riinmalms Fielde.
Jeg mindes at meere
Gods vi eyed',
Da Huus vi holdte
I vor Boelig.

Hladgudr og Hervor,
Avied' af Hlaudver;
Berømt var Anlrun,

Kiæra Datter.
Hun giennemgik
Den lange Sal,
Stod paa Gulvet,
Høyt adspurgde:
Er den Mand her
Som alt giennemseer?

Kong Nidudr gav sin Datter Baudvild den Guldring, som han tog af Baster hos Vaulunds, men selv bar han Sværdet, som Vaulundr havde eyet. Da sang Dronningen:

Hans Tænder vist vædes.
Naar Sværdet han faaer at see,
Og han paa Baudvild
Ringen kiender.
Da blive hans Øyne
Som paa den styggest' Slange.
Skiærer sønder
Hans stærke Seener,
Og sætter ham siden
Paa Sævarstad!

Saa

Saa bleb giort; hans Ankelseener bleve overskaarne, og han siden sat paa en Holm, som laae der tæt ved Landet, og kaldtes Sævarstád. Der smedede han for Kongen alleslags Klenodier. Ingen Mand torde fare til ham, uden Kongen allene. Vaulundr sang:

Nidudr skinner
Sværd ved Belte,
Det som jeg hvæssed',
Som jeg kunstigt kunde,
Og jeg hærded'
Som mig best syntes,
Nu er dog den Kaarde
Langt fra mig bortført.

Nu bærer min Kones
Røde Ringe
(Ei faaer jeg Bod derfor)
Nidudrs Datter.

Han sad og ey meget sov,
Men vel med Hamm'ren slog,

Giorde

Giorde alt hvad som
Nidudr vilde.

Da komm' unge to
Til hans Dørre
Nidudrs Sønner,
Paa Sævarstad.
De komme til Kisten,
Kræved' Nøglen,
Strax stod den aaben
Og de saae deri.

Mange Ringe var' der,
Som de Brødre syntes,
Af reene røde Guld
Og Klenodier.
„Kommer eene to
„Her en anden Dag
„Eder laer jeg det Guld
„Foræret være.

„Siger ey Møer,
„Ey Hoffolket,
„Intet Menneske
„At I var' hos mig."

Hastig faldede
Klemper paa anden,
Broder paa Broder:
Lad os Ring'ne skue.

De komm' til Kisten,
Kræved' Neglen,
Strax stod den aaben,
Og de saae deri.
Hug han Hovedet
Af dem begge,
Og under Fod-Leeret
Fodderne nedgrov.

Men de Skaller,
Som under Haaret vare,
Han med Sølv bedækked',
Og skienked' Nidudr.
Og af Oinene
Dyre Steene
Sendte han den kloge
Nidudrs Kone.

Og af begges
Deres Tænder

Slog

Slog han Brystsmykker,
Sendte Baudvild.
Baudvild begyndte
Ringen at rose
Som nu var brækket:
Ey tør jeg sige det,
Uden dig eene.

Jeg bøder saa
Brist i Guldet,
At den for din Fader
Faaer ny Skiønhed,
Og for din Moder
Bedre, synes,
Ja endog dig
Paa samme Maade.

Øl bar han for hende,
Fordi han meere vidste,
At hun paa Stolen
Henslovnede.
Nu fik jeg Hevn
For min heele
Harm, kun ikke
For eet Stykke.

Gid jeg, sagde Vaulundr,
Kunde gaae paa Fødderne,
Som mig Nidudr's Kæmper
Reent forskare.
Leende Vaulundr
Fløy i Luften,
Grædende Baudvild
Gik af Øen,
Bange for Beyler
Og Faders Vrede.

Ude stod den kloge
Nidudr's Kone,
Og hun giennemgik
Den lange Sal.
Men han paa Salsvæg
Satt' sig at hvile.

Vaagn op, du Nidudr
Landets Herre!

Jeg vaager altid
Vilde helst fri sove.
Jeg mindes sidst,
Mine Sønner døde.

Mit Hoved fryser,
Koldt er mig nu dit Raad.
Ey synes mig om
Meer med Vaulundr at trætte.

Siig du mig det, Vaulundr!
Alfers Hersker,
Hvad Skiebne fik
Dog mine Sønner?

Eed skal du mig da sværge
Først for alting:
Ved Skibsborde,
Og ved Skiolderand,
Ved Hest-Ryggen,
Og ved Sværde-Egg.

At du ei plager
Vaulundrs Kone,
Eller min Kiereſt'
Til Bane vorder,
Endskiønt du kiendte
Saavel min Kone,
Som hvert Barn her
Udi Salen.

Gak du til Smedien,
Den som du mig byggde,
Der seer du Bælge
Blodbestænkte.
Thi dine Drenges
Hoved jeg afskar,
Og under Fod-Leeret
Fødderne lagde.

Men de Skaller,
Under Haaret vare,
Med Sølv jeg bedækked',
Sendte til Nidudr.
Og af Øynene
Dyre Steene
Sendte jeg den kloge
Nidudrs Kone.

Og af begges
Deres Tænder
Slog jeg Brystsmykker,
Sendte dem Baudvild.
Nu ganger Baudvild,
Med Barn svanger,

Begge

Begge eders
Eeneſt' Dotter.

Aldrig du ſagde det,
Som jeg meer fortryder
Og jeg dig vilde, Vaulundr!
Være for unde.
Ingen er høy nok
At tage dig af Heſten,
Ingen ſtærk nok til
Dig nedenfra at ſkyde,
Medens du flyver
Oppe ved Skyen.

Leende Vaulundr
Fløy i Luften,
Men ſorrigfuld Nidudr
Sad derefter.

Stat du op, Bakradur!
Min Træl den beſte!
Bed du min Baudvild,
Den brynhvid' Pige,
Faverklædt gange
Med ſin Fader at tale.

Er det sandt, Baudvild!
Som siges mig,
Sad du og Vaulundr
Sammen paa Holmen?

Sandt er det, Nidudr!
Som siges dig.
Jeg sad med Vaulundr
Sammen paa Holmen,
En liden Stund,
Som jeg skulde ey.
Jeg mod ham ey
Kunde vinde,
Ey imod ham
Kunde staae mig.

XIII.

XIII.

Harbards Sang.

Thor reiste fra Østerleden og kom til et Sund. Paa den anden Side deraf var Færgekarlen med Skibet. Thor raabte:

Hvad Slave er den Slave
Som staaer hist over Sundet?

Harbardr svarede:

Hvad Mand er den Mand vel,
Som raaber over Strømmen?

Thor.

Før mig over Sundet,
Jeg føder dig i Morgen.
Vadsæk har jeg paa Ryggen,
Mad faaer du ey bedre.
Jeg aad i Roe
For jeg reiste bort,
Sild og Havre;
Mæt er jeg end deraf.

Harbardr.

For Fødekraften
Roser du høyt din Mad,
Ey seer du vel forud.
Hæslig er vist din Boelig,
Død troer jeg at din Moder er.

Thor.

Det siger du nu,
Som enhver tykkes værst at vide,
At min Moder er død.

Harbardr,

Ey seer du saa ud,
Som du tre Byer eyed'.
Barbeenet staaer du,
Og har Omloberes Dragt paa,
Knap at du kan bære dine Buxer.

Thor.

Styr du hid Eege-Jollen,
Jeg skal dig Landgang vise.
Men hvem eyer Skibet,
Som du holder ved Landet?

Harbardr.

Hildolfr han heder,
Som mig det styre bød,

En

En raadviis Kæmper,
Som boer i Radseyiar-Sundet.
Han bød mig ey Stiemænd at føre
Og Heste-Tyve;
Men kun gode,
Og dem, som jeg nøye kiendte.
Siig mig dit Navn da,
Om du vil nu over Sundet.

Thor.

Sige vil jeg dig mit Navn,
Skiønt jeg er skyldig
Og min heele Slægt.
Jeg er Odins Søn,
Meiles Broder
Og Magnes Fader,
Guders Statholder,
Med Thor kan du her tale.
Det vil jeg nu spørge, hvad du heder?

Harbardr.

Harbardr jeg heder,
Mit Navn dølger sielden.

Thor.

Hvi skulde du det dølge
Naar du ey Uret giorde?

Harbardr.

Ja om jeg end var skyldig,
Vilde jeg dog mit Liv forsvare
Mod slige, som du er,
Uden jeg var feig.

Thor.

Ondt for mig det synes
At vade over Strømmen til dig,
Og væde min Klædning.
Jeg skulde lønne
Dig, din Pusling! dine spidse Skieldsord,
Om jeg kun var over Sundet.

Harbardr.

Her vil jeg blive
Og dig her forvente.
Ey fandt du Kiempe haardere
Efter Hrungnirs Drab.

Thor.

Derom vil du tale,
At jeg street med Hrungnir,
Hiin den høymodig' Jette.
Men skiønt hans Hoved af Steene var
Lod jeg ham dog falde,

Og

Og Slaget tabe.
Hvad giorde du imedens, Harbardr!

Harbardr.

Da var jeg med Fiølvar
I fem Vintre,
Paa det Eiland
Som Algrøn heder.
Stride vi der kunde
Og Val fælde,
Meget prøve,
Møer kysse.

Thor.

Hvordan vare da
Jer eders Koner?

Harbardr.

Raske havde vi Koner,
Gid saa sandt kun viise,
Nette havde vi Koner,
Gid saa sandt os hulde.
De af Sandet
Tove snoede,
Og af dybe Dale
Jord opgrove.
Eene jeg dem alle

Over-

Overvaudt med Klogskab.
Jeg laae der hos de Systre syv,
Og eyed' deres heele Sind og Glæde.
Hvad giorde du imedens, Thor?

Thor.

Jeg slog Thiaze,
Hiin grumhierted' Jette,
Og Allvallds Arvings
Dyne jeg kasted'
Op paa den klare Himmel.
De Merketegn ere størst'
Af mine Bedrifter,
Da dem alle Mænd
Siden kunne see.
Hvad giorde du imedens, Harbardr?

Harbardr.

Elskelist megen
Brugde jeg mod Mørkrid're,
Da jeg fra deres Mænd dem lokked'.
En haard Jette jeg troede
Hlebard at være.
Han gav mig Gudestok,
Jeg skilte ham ved Forstanden.

Thor.

Thor.

Af ondt Hierte lønnede du da
Gode Gaver.

Harbardr.

Det har en Eeg,
Hvad af den anden skrabes.
Hver er om sig i slig Fald.
Hvad giorde du imedens, Thor?

Thor.

Jeg var østpaa
Og dræbte Jetters
Meenglade Brude,
Da til Biergs de ginge.
Stor var Jetters Æt nu,
Om alle leved',
Neppe var' Folk til
Da under Midgard.
Hvad giorde du imedens, Harbardr?

Harbardr.

Da var jeg i Valland
Og fulgte Krigen,
Satte Splid blant Konger,
Forliged' aldrig.
Odin har Jarler,

Som

Som i Striden falde,
Men Thor har Trælles Slægt.

Thor.

Ulige du vist skifted'
Folk iblant Aser,
Om du efter Villie havde Magt.

Harbardr.

Thor har stor Styrke
Men ikke Hierte.
Af Rædsel og Sindsblødhed
Krob du engang i Handsken,
Og syntes dig ey Thor at være.
Ikke du da torde
For bare Rædsel
F . . . , ey nyse,
At det Fialarr hørde.

Thor.

Harbardr! du feye!
Jeg skulde dig ihiel prygle,
Kunde jeg række over til dig!

Harbardr.

Hvi skulde du til mig række,
Da jeg ey har forskyldt det?
Hvad giorde du siden, Thor?

Thor.

Thor.

Jeg var østpaa,
Forsvared' Aaen,
Da Svarans Sønner
Mig der angrebe.
Med Steen de mig sloge,
Dog dem ikkun til liden Baade.
De bleve der selv tvungne
Fred af mig at tigge.
Hvad giorde du imedens, Harbardr?

Harbardr.

Jeg var østpaa,
Og med Einherja talde.
Jeg leegte med den horhvide,
Lang Tale havde.
Jeg glæded' den guldskinnend',
Kiær var hende Leegen.

Thor.

God Pige-Forraad havde I der.

Harbardr.

Din Hielp, Thor! jeg da behøved'
For at blive Eyer
Af denne horhvide Møe.

Thor.

Thor.

Den skulde jeg have undt dig,
Om Tiden det havde tilladt.

Harbardr.

Jeg havde dig og troet,
Vilde du mig ey i Fred skuffe.

Thor.

Ey er jeg slig Hælbider,
Som gammel Skoe om Vaaren.

Harbardr.

Ey er jeg slig Hykler
Som Flue paa Vandet
J sød Damp af Solens Hede.
Hvad giorde du siden, Thor?

Thor.

Berserkers Brude
Slog jeg paa Læssøe.
Værst Gierning de giorde,
Fordærved' alt Folket.

Harbardr.

Spot var det dig, Thor!
At du med Koner sloges.

Thor.

Ulvinder vare de,
Men neppe Koner.
Mit nyforhaled'
Skib de sønderknuste,
Trued' mig med Jernprygl,
Forjoge Thialfe.
Hvad gjorde du imedens, Harbardr?

Harbardr.

Jeg var i Hæren,
Som her begyndte
Banner at reise,
Spyd at rødfarve.

Thor.

Nu vil du fortælle
Om, at du os
Onde Vilkaar tilbød.

Harbardr.

Bode vil jeg dig da
For din Armring,
Hvad Voldgiftsmænd sætte,
Som os forlige ville.

Thor.

Siig hvor du lærde
De spidsfindige Ord,
Thi jeg hørde aldrig
Meer spidsfindigt.

Harbardr.

Dem har jeg lært af
De gamle Oldinger,
Som boe i Skovens Skygge.

Thor.

Vist gier du
Got Navn Høyene,
Da du kalder dem
Skovens Skygge.

Harbardr.

Saa dømmer jeg om slig Reise.

Thor.

Din Spidsfindighed
Skal dig ilde bekomme,
Om jeg begynder at vade.
Høyere end Ulve,
Skal du da tude,
Naar du faaer af Hamm'ren Hug.

Harbardr.

Harbardr.

Sif har Hoerkarl hos sig,
Der hiem du vel vilde,
Forret kun vel det Arbeid,
Det bedre anstaaer dig.

Thor.

Du taler, som du lyster,
Alt hvad mig kunde verst tykkes,
Du feye Stakkel!
Jeg troer at du lyver.

Harbardr.

Sandt troer jeg at sige;
Seen er du paa din Reise.
Langt var du nu alt kommen, Thor!
Om du Skabning skifted'.

Thor.

Harbardr, du feye!
Kun du har mig nu her opholdt.

Harbardr.

Jeg troede, Asa Thor
Ei af en Hyrde
Skulde narres paa Reisen.

Thor.
Raad vil jeg dig nu raade,
Roe du med din Baad herhid.
Intet ondt Ord meer!
Kom til Magnes Fader.

Harbardr.
Gaae bort fra Sundet,
Du kommer ey over.

Thor.
Viis mig kun da Vey herfra,
Siden du vil ikke
Sætte mig over.

Harbardr.
Lidt er det at nægte,
Men lang er Reisen:
En Stund til Stokken,
En Stund til Steenen,
Hold dig saa til venstre Side,
Til du finder Verland,
Der skal Fiörgyn
Finde Thor sin Søn,
Og skal der lære hannem
Fæderne Veye
Til Odins Lande.

Thor.

Thor.
Kan jeg komme derhen i Dag?
Harbarde.
Ja, med Møye
Og med Arbeide,
Mens Solen end er oppe,
Som jeg troer snart gaaer ned.
Thor.
Kort bliver nu vor Samtale,
Siden du kun Spotord mig vil svare.
Lønne skal jeg dig din Trevenhed,
Om vi endnu eengang mødes.
Harbardr.
Far du der hen
Hvor alle tappre naae dig!

XIV.

Hymirs Kvæde.

Fordum Valguder
Jagten oved'
Og selskab'lige
Før de fandt Sandhed,
Rysted' Stikke,
Offerblod besaae,
Og befandt hos Ægir
Kiedlers Mangel.

Biergboen sad
Barnglad ude,
Kogleforblinderens
Søn ey uliig.
Paa ham stirred'
Yggurs Barn med Trods:
„Du skal Aser
„Strax Giestebud give."

Sorg

Sorg gav Jætten
Den stolttalend' Helt;
Strax tænkte han
Paa Hævn mod Guder.
Han bad Sifias Mand
Kiedel føre sig:
Hvori jeg eder alle
Øl kan brygge.

Det ey kunde
Priiste Guder,
De hellig' Væsner
Ingensteds fik den.
Indtil af Troskab
Tyr til Hlorridi
Raad ret venligt
I Eenrom sagde.

Tyr.

Der boer for Østen
Elivaga,
Den hundvise Hymir
Ved Himlens Ende.
Han, min tappre
Fader, har Kiedel,

Rummelig Kiedel, af
En Miils Dybhed.

Thor.

Meener du, vi bekomme
Den Vandvarmer?

Tyr.

Ja, Ven! om vi
Kun bruge List.

De ginge hastig
Den Dag frem
Bort fra Asgard,
Til de naaede Havet.

Han stalded' Bukke
Hornbeprydede',
De gik til Salen,
Som Hymir eyed'.
Sønnen fandt Faermoer,
Sig meget leed,
Thi hun havde
Nihundred' Hoveder,

En anden gik
Guldskinnend' frem,
Brynhvid Kone,
Øl at bære Sønnen.

Hun.

Jetters Afkom!
Jeg vil eder
Uforsagte to
Under Kiedler sætte.

Min Mand er
Mange Gange
Gierrig mod Giester,
Let til Vrede,
Og vegelsindet.

Silde kom den
Haardsindet Hymir
Hiem fra Jagten.
Strax gik han ind;
Iisfield'ne skielved'.
Da han kom, var
Hans Kindslov frossen.

Hun.

Held dig nu, Hymir!
I en god Meening.
Nu er din Søn kommen
Til dine Sale;
Han, som vi vented'
Af lange Veye.
Med ham følger
Vor berømte Fiende,
Ven af Folket!
Veorr heder han.

See, hvor de sidde
Under Salens Gavl,
Saa frygte de!
En Støtte staaer for dem.

Sondersprang Støtten
Af Jettens Øyekast.
Men Bielken i tu
Først revnede.

Otte nedspunge,
Og een af dem

Haard-

Haardhamret Kiedel
Heel af Stotten.
Frem ginge de,
Den gamle Jette
Glubsk beskued'
Sin Modstander.

Ikke spaaede
Hans Sind vel, da han saae
Gygiers Bedrover
Paa Gulv kommen.
Da bleve Tyre
Tre udtagne.
Strax bod Jetten
Ild at giore.

Hver giorde de
Hoved korter',
Og i Gryden
Sid'n lagde.
Da aad Sifs Mand,
For han gik at sove,
Kun allene
Hymirs to Øxen.

Den gamle Hrungnirs
Samtaler syntes
Hlorridis Maaltid
Vel stort at være.
„Vi tre en anden
„Aften nødvendig
„Med jaged' Mad
„Maa os behielpe.

Veorr sagde at ville
Roe ud paa Havet,
Om den bolde Jette
Agn ham skienked'.

Hymir.

Gak du til Hiorden,
Om du dit Mod troer,
Biergfolks-Bryder!
Agn at søge.

Det Haab har jeg
At du monne
Agn af en Oxe
Let bekomme.

Han hastelig
Gik til Skoven,
Hvor en Oxe stod
Kulsort inde.

Thursers Bane
Brod af Tyren
Begge Hornenes
Høye Sæde.

Hymir:

Dit Arbeid mig
Synes værre
Kioles Herster!
End om du sad stille.

Bukkes Herre
Bad Abers Slægtning
Havets Lastdyr
At udroe længer,
Men den Jette
Sagde sin Lyst
Liden at være
At roe længer.

Modig Hymir
Drog en Hvalfisk
Op paa Anglen,
Og siden to.
Men i Bagstavnen
Odins Slægtning,
Veorr, en Line
Med List giorde sig.

Slangens Bane,
Han som hielper Folk,
Satte paa Anglen
Et Oxehoved.
Mod Agnen gabed',
Den som Guder hade,
Ombeltend' nedentil
Heele Jorden.

Thor den tappre
Modigen drog
Eddervaad Orm
Op til Borde.
Med Hamren han banked
Haarets stygge

Fielde foroven
Paa Ulvens Broder.

Klipper styrted',
Heder tuded';
Den gamle Jord
Foer heel sammen.
Siden nedsank
Den Fisk i Havet.

Uglad var Jetten,
Da de tilbage roede,
Saa at raske Hymir
Intet talte.
Dreyed' han Roeret
Efter anden Kant.

Hymir.

Vil du paatage
Halvt Arbeid' med mig,
At du mine Hvaler
Hiem vil bære,
Eller vor Flodbruser
Vil fastbinde?

Da gik Hlorridi,
Greb paa Stavnen,
Hurtig han rykked'
Op heele Skibet,
Eene med Agrer
Og Øsekarret.
Han bar til Byen
Jettens Havsviin
Op ad Bierget
Ind paa Gaarden.

Men dog Jetten
Om sin Styrke,
Vant til Trodsighed,
Med Thor trætted'.
Thors Styrke han nægted',
Skiønt roe han kunde
Krafteiigen,
Hvis han ey brød Bægg'ret.

Men Hlorridi,
Da saa nær han kom,
Strax lod kløves
Høy Steen i tu.

Han

Han slog siddende
Stotter igiennem,
Dog bar' de Bægg'ret
Heelt frem for Hymir.

Indtil den smukke
Frille lærde
Ham stort Vens-Raad,
Som hun eene vidste!
„Slaae til Hymirs Hoved
„Det er haardere
„(Den madtrætte Jettes,)
„End hvert Bægger.

Haard paa Knæ
Bukkes Herre
Idrog aldeles
Ase-Styrken.
Heel blev den gamle
Hielmens Støtte,
Men den runde
Viinbærer revnede.

Hymir.

Meget godt veed jeg
Er gaaet fra mig,

Nu jeg Bægg'ret seer
Af knælend' kastet.
(Saa talde den gamle)
Mine Ord jeg dog ey
Kan tilbage tage.
Alt for drukken du est!

End vil jeg vove,
Om I kunne bringe
Ølkiølen ud
Af mine Gaarde.
Tyr provede
To gang' at løfte,
Stille stod hvergang
Kiedlen for ham.

Modes Fader
Greb i Hanken,
Og igiennemstamped'
Gulvet i Salen.
Paa Hovedet løfted'
Kiedlen Sifs Mand.
Ved hans Hæle
Ring'ne klingred'.

Længe gik de
For tilbage saae
Sig Odins Søn
En eneſt' gang.
Han saae af Huler
Med Hymir fra Øſten
En Mængde komme
Med mange Hoveder.

Han tog ſig af Skuldre
Kiedlen, ſtaaende,
Og ſvinged' Miøllner
Den mordglad' frem.
Og Steenes Herrer
Han alle ſlog,
Som med Hymir
Ham forfulgte.

Langt de komm' ey,
For man ligge ſaae
Hlorrida's Buk
Halvdød foran,
(Vognſtangen vendtes)
Halt paa Beenet.

Det den skadeglade
Loke forvoldte.

I nu hørt have
(Hvem kan vel af
Gudkyndige
Det bedre fortælle)
Hvad af Steenbygg'ren
Thor fik for Løn.
Men selv han misted' begge
Sine Børn derfor.

Styrkeprydet
Thor kom til Guders Ting,
Og havde Kiedlen,
Som Hymir eyed.
Men alle Guder
Vel skulle drikke
Øl hos Ægir,
I een Hørhøst.

XV.

XV.

Hyndla's Sang.

Freya.

Vaagn, Jomfruers Jomfrue!
Vaagn, min Veninde!
Hyndla, Søster!
Som i Hulen boer.
Bælgmørkt er ude;
Ride vi ville
Hen til Valhalla
Og den hellig Mand.

Bede vi Hærfader
I Hue os sidde!
Han gir og giengielder
Guld de værdige:
Han gav til Hermodr
Hielm og Brynie,
Og til Sigmundr
Sværd at bære.

Han gir somme Seyer,
Og somme Rigdom,
Veltalenhed mange,
Og Helte Mandvid.
Bør han giver Kiøbmænd,
Og Vers Skallder,
Han gir Styrke
Mangen Kiempe.

Til Thor skal hun ofre
Og derom bede,
At han altid mod dig
Er oprigtig.
Skiønt han aldrig elsker
Jette-Jomfruer.

Tag du nu Ulv din
Ud af Stalden,
Lad ham rende
Med Løbe-Bidsel.

Hyndla.

Seen er Galt din
Gudvey at træde;
Jeg vil min gode
Hest opsadle.

Gnedig er du, Freya!
At du frister mig,
Og dine Dyne
Staae saa paa mig,
Da din Mand du haver
Paa Dodningreise,
For Ottarr hin unge,
Innsteins Søn.

Freya.

Feil du tager, Hyndla!
Jeg troer du drømmer,
Da min Mand du siger
Paa Dodningreise,
Der hvor Galten skinner,
Guldbeborstet,
Det tappre Vildsviin,
Som mig de kloge giorde
Dverge to,
Dainn og Nabbi.

Tale vi af Sadlen!
Sidde vi ville,
Og om Kongers
Ætter snakke,

Hine Helters,
Som af Guder komme.
Thi vædded have
Om Val-Malmen
Ottarr hin unge
Og Angantyr.

Man bør saa lave,
At den unge Kiemper
Faderarv bekommer
Efter sine Frænder.

Billed han mig giorde,
Bygt af Steene;
Nu er den Steen
Til Glas forvandlet;
Nys han det rødfarved'
Med Blod af Oxen;
Altid troede Ottarr
Paa Asynier.

Nu lad os høre
Stammer opregned',
Og høybaarne

Ætter blant Folk.
Hvad er Skioldungers?
Hvad er Skilfingers?
Hvad er Audlingers?
Hvad er Ylfingers?
Hvad er Hauld-Ætten?
Hvad er Hersi-Ætten!
Størst Heltemod
Under Midgard.

Hyndla.

Du est Ottarr,
Avlet af Innstein,
Og Innstein af
Alfur hin gamle,
Alfur af Ulfur,
Ulfur af Sæfari,
Og Sæfari
Af Svan den røde.

Moder eyed' Fader din,
Armbaand-pryded,
Jeg troer at hun heedte
Hledis Præstinde.
Frode var hendes Fader,

Og Ferant Moder.
Al denne Æt blev
Holdt iblant Fyrster.

Ali var før
Stærkest af alle;
Halfdan fordum
Størst blant Konger.
Berømt' er' de Stride,
Som de Helte giorde;
Hans Bedrifter flyve
Saalangt Himlen række.

Han styrkedes af Eymund,
Størst blant Helte,
Og slog Sigtrygg
Med kolde Egge.
Kone fik han, Almveig,
Priseligst blant Qvinder,
De avled' og eyed'
Atten Sønner.

Derfra komme Skioldunger,
Derfra Skilfinger,

Derfra Audlinger,
Derfra Ynglinger,
Derfra Hauld-Ætten,
Derfra Hers-Ætten,
Størst Heltefok
Under Midgard.
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Hildigunn var
Hendes Moder,
Svafas Barn
Og en Sø-konges.
Al den Æt er din
Ottarr Tosse.
Lad ham betænke det,
Vil du læng're Tale?

Dagr havde Thora
Drengemoder:
Føddes i den Æt
Raske Kiemper.
Frodmarr og Gyrdr,
Og begge Frekar,

Aunur og Josurmar
Alfur hin gamle.
Lad ham betænke det!
Vil du end meere?

Deres Ven heed Ketill,
Klypurs Arving,
Han var Moderfader
Til din Moder.
Da var Frode
For end Kari,
Dog ældre var
Alfur af Fødsel.

Nanna var dernæst
Nauckves Dotter;
Hendes Søn var
Din Faders Frænde.
Forældet er det Frændskab;
Jeg fremtæller længer';
Jeg kiendte baade
Brodd og Haursi;
Al den Æt er din
Ottarr Tosse!

Isolfr

Isolfr og Asolfr,
Aulmods Sønner
Og Skurhildes
Skekkils Dotters.
Du kan dig tælle til
Mange Helte.
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Gunnar Balkr,
Grimr veltalend',
Jernskioldet Thorir,
Ulfr' gabende,
Bui og Brami,
Barri og Reifnir,
Tindr og Tirfingr,
Og to Haddinger;
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Til Sorg og Arbeid
Bleve fødte
Arngrims Sønner
Og Eyvora's.

Af de Berserker
Allslags Ulykke
Om Land og om Søe
Foer som en Lue.
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Jeg kiendte baade
Brodd og Haurst,
De vare i Gaard
Hos Hrolf den gamle.
Alle stammed'
Fra Jormunrekr,
Sigurds Svigersøn,
Hør du paa min Tale,
Den Folkelskend' Konges,
Som dræbte Fafnir.

Den Konge stammed'
Ned fra Volsung,
Og Hiordis
Fra Kong Hraudung.
Men *Eylimi*
Fra Audlinger.

Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Gunnarr og Haugni,
Giukes Sønner,
Og tillige Gudrun,
Deres Søster.
Ikke var Guttorm
Avlet af Giuke,
Dog var han Broder
Til dem begge.
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Haralldr Hilditand,
Avlet af Hrærek
Ringe-Slynger,
Og født af Audur;
Audur den rige,
Ivars Dotter.
Men Radbardr var
Randvers Fader:
De vare Helte
Guderne offred'.

Al

Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Elleve Aser
Bleve talde,
Da Balder faldt
Paa Bane-Tuen.
Ham blev Vali
Værdig at hevne.
Thi sin Broders
Morder han dræbte.
Al den Æt er din,
Ottarr Tosse!

Balders Fader
Var Burs Arving.
Freyr havde Gerdur,
Hun var Gymirs Dotter
Af Jetters Æt
Og Aurbodes.
Ogsaa Thiassi
Var deres Frænde,
Den listig' Jette
Skadi var hans Dotter.

Meget siger jeg dig,
Og mindes meere.

Freya.

Lad andre ei høre det!
Vil du end meere?

Hyndla.

Haki var næsten
Best af Hvedna's Sønner,
Men Hvedna var
Avled af Hiorvardr.
Heidr og Hrossthiofr.
Hrimnirs Afkom.

Alle Voler komme
Fra Vidolfr,
Alle Spaamænd
Fra Vildmeidir,
Seidbærende
Fra Svarthaufdi,
Alle Jetter
Fra Ymir stamme

Meget jeg siger dig
Og mindes meere.

 Freia.

Freya.
Lad andre ey høre det!
Vil du end meere?

Hyndla.
Een blev avlet
I Tids Fødsel,
Een meget stærk
Af Gude-Æt.
Ni fødde den
Fredstyrend Mand,
Jette-Møer
Ved Jordens Bredd.

Ham fødde Gialp,
Ham fødde Greip,
Ham fødde Elgia,
Og Angeyia,
Ham fødde Ulfrun,
Og Aurgiafa,
Sindur og Atla,
Og Jarnsaxa.
Sønnen styrket blev
Af Jordens Kræfter,
Den kolde Søe,
Og Sone-Blodet.

Me-

Meget jeg siger dig,
Og mindes meere.

Freya.

Lad andre ey høre det.
Vil du end længer?

Hyndla.

Loke avled' Ulven
Med Angrboda;
Sleipnir ligesaa
Med Svadilfare.
Det Udyr syntes
Værst blant alle,
Det var kommet af
Byleists Broder.

Loke, hvis Hierte
Og Sind brændte,
Fandt en halv opbrændt
Kones=Sindsteen.
Loptr blev svigfuld
Ved den onde Kone,
Derfra er paa Jorden
Hvert Skarn kommet.

Havet gaaer med Bølger
Op imod Himlen,
Løber Landet over
Og Loftet spræker:
Derfra kommer Sneen,
Og de snare Vinde,
Da maa man vente
At Regnen ophører.

Een blev avlet,
Større end alle.
Den Søn. Styrke fik
Af Jordens Kræfter.
Den Konge kaldes
Den rigeste,
I Slægt foreenet
Med hver en Høvding.

Da kommer en anden
End mægtigere,
Dog tør jeg nu ikke
Hans Navn nævne,
Faa troer jeg skue
Længer' i Tiden,

End naar Odin skal
Ulven møde.

Freya.

Bær du Mindes-Øl
Til min Galt nu,
Saa at han kunde
Got erindre
Al denne Tale
Den tredie Morgen,
Naar han mod Angantyr
Sin Æt skal opregne.

Hyndla.

Skynd dig bort herfra,
Sove vilde jeg.

Freya.

Lidt faaer du af mig
Skiønne Sager.
Du løber, Veninde!
Ude om Natten,
Som med Bukke
Geeden løber.

Du løb til Galskab,
Altid lysten,

Hastig krøb, mange
Under dit Velte.
Du løber, Veninde!
Ude om Natten,
Som med Bukke
Geeden løber.

Jeg omringer
Med Ild dig, Biergkone!
Saa at du kommer ey
Meer bort herfra.
Du løber, Veninde!
Ude om Natten,
Som med Bukke
Geeden løber.

Hyndla.

Ild seer jeg brænde,
Og Jorden lue.
De fleste tvinges
Livet at kiøbe.
Bær du nu Ottarr
Drik i Hænde;
Edderblandet Miød,
I en ond Time!

Freya.

Freya.

Dine onde Ord skal
Intet hielpe,
Skiønt du, Jette-Jomfrue!
Med Ondt truer.
Han skal drikke
Dyre Vædsker.
Jeg beder alle
Guder hielpe Ottarr.

XVI.
Fiolſviders Sang.

Uden for Gaarden
Han ſaae op at komme
Flok af Thurſers Hær.
" Vey, du kom, fra,
" Skynd du dig igien ad.
" Her kan ſlig en Staader ikke være.

Fiølſvidr. (Odin)

Hvad Udyr er det
Som ſtaaer for Forgaarden,
Og løber om høyen Lue?
Hvad leder du om,
Eller hvad er her dit Ærende,
Eller hvad vil du, Venløſe! vide?

Den Fremmede.

Hvad Udyr er det,
Som ſtaaer for Forgaarden,
Og byder ey Reiſende ind?
Uden godt Rygte
Har du ſledſe levet.
Men ſkynd dig hiem herfra.

Fiølsvidr.

Fiølsvidr jeg heder,
Og jeg besidder Viisdom;
Paa min Mad er jeg ey gavmild.
Ind udi Gaarden du
Aldrig kommer,
Og skynd dig nu, Ulv! af Veien.

Den Fremmede.

Fra sin Øyenlyst
Vil man nødig gaae,
Naar man faaer smukt at see.
Muren synes mig skinne
Om gyldne Sale,
Her vilde jeg gierne leve.

Fiølsvidr.

Sig mig da af hvem
Er du, Yngling, avlet?
Og af hvad Stamme er du født?

Den Fremmede.

Vindkaldr jeg heder,
Varkaldr heed min Fader,
Hans Fader var Fiølkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Som jeg dig sporge vil,
Og jeg vilde vide.
Hvem raader her
For Guld og Penge,
Og haver Riget?

Fiølsvidr.

Menglaud hun heder,
Og hende Moder avled'
Med Svafr, Thorins Arving.
Hun raader her
For Guld og Penge,
Og haver Riget.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Som jeg dig sporge vil,
Og jeg vilde vide,
Hvad den Dor heder,
Som er det storste Jertegn,
Folk har seet blant Guder?

Fiølsvidr.

Thrimgaull den heder,
Og den tre giorde
Solblindes Sonner.

Fieder heftes
Paa hver Reisende,
Som letter den af Hængslen.
Vindkaldr.
Sig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad den Gaard heder,
Som er det største Jertegn,
Folk har seet blant Guder?
Fiølsvidr.
Gastropnir den heder,
Men jeg den bygget har
Af kogte Leer-Stykker.
Saa har jeg den opbygt
At den stande skal
Evig, mens Folk leve.
Vindkaldr.
Sig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad de Hunde hede
Som Graadige have
Forjaget, til Landets Trost?
Fiølsvidr.
Gifr er er den eene,
Geri den anden,
Om du vil det vide.

Elleve Vagter
Maae de passe
Til Guders Undergang.
Vindkaldr.
Sig du mig det Fiølsvidr!
Om der findes nogen,
Som derind kunde komme,
Imedens de glubske sove?
Fiølsvidr.
Forskiellig Søvns-Tid
Er dem bestemt af Skiebnen,
Siden de fik Vagten at passe.
Een om Natten sover,
Den anden om Dagen,
Ingen kommer ind, om han kom.
Vindkaldr.
Sig du mig det Fiølsvidr!
Er der nogen Spise,
Som Folk kan bekomme,
Og løbe ind medens de æde?
Fiølsvidr.
Tó Vingeretter ligge
I Vidofnirs Ledder,
Om du vil det vide.

Den

Den Mad er den eeneſt',
Som Folk dem kan give,
Og løbe ind medens de æde.

Vindkaldr.

Sig du mig det Fiølſvidr!
Hvad det Træ heder,
Som breder ſig
Over alle Lande?

Fiølſvidr.

Mimameidr det heeder,
Men kun faa det vide,
Hvad for Rødder det har.
Af det hun falder,
Som færſte troe,
Hende ſkader ey Ild, ey Jern.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølſvidr!
Hvad bliver tilſidſt
Med det berømte Træ,
Da det ey ſkader Ild, ey Jern?

Fiølſvidr.

Paa Ild ſkal lægges
Af Træets Frugter,
For barſelſyge Koner.

Ud det drager
Hvad ellers blev inde,
Slig Lægedom er det blant Folk.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad den Hane heder,
Som sidder i hiint høye Træe,
Og som heel af Guld skinner?

Fiolsvidr.

Vidofnir han heder,
Og han staaer luftkinnend'
Paa Mimameids Qviste.
Den ikkun giør sort
Sorg, ey som ændres
Kan, til sin Spise.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Er der noget Vaaben,
Ved hvis Hielp Vidofnir kan
Til Helsboelig styrtes?

Fiølsvidr.

Hævatein heder det,
Og det giorde Loptr Ruiun
Neden for Liigdoren,

I et Jernkar ligger det
Hos Sinmøra,
Det giemmer stærke Laase ni.
Vindkaldr.
Sig du mig det, Fiølsvidr!
Om den lever,
Som derefter gaaer,
Og vil det Spyd tage?
Fiølsvidr.
Vist han lever,
Som derefter gaaer
Og vil det Spyd tage,
Om han fører,
Hvad faa kun vide,
Skin-Jordens Nymphe,
Vindkaldr.
Sig du mig det, Fiølsvidr!
Er der noget kostbart,
Som Folk kan eye
Og hvorved den stygge Sygie glædes?
Fiølsvidr.
Lee den lyse,
Som ligger blant Vidofnirs Fiere,
Kom du i en Skindsæk,
Sinnø-

Sinmøra at skienke,
Før hun dig rette
Vaaben til Striden giver.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad den Sal heder,
Som omgiven er
Med viis Flaggre-Lue?

Fiølsvidr.

Lyrr den heder,
Men den længe skal
Paa Spyds Odd bevæges.
Det øde Huus skulle
I al Alder
Folk høre tale om.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Hvem har giort det,
Som jeg saae inde hos
Ase-Slægten?

Fiolsvidr.

Uni og Iri,
Bari og Ori,
Varr og Vegdrasill,

Dori

Dori og Uri,
Dellingr, Atvardr,
Den listig' Alf Loke.

Vindkaldr.

Siig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad det Bierg heder
Hvorpaa jeg Jomfru seer
Folkpriist at blive?

Fiølsvidr.

Zlyfvia-Bierg det heder,
Og det haver længe været
Raad for Saar og Smerte.
Sund bliver hver,
Skiønt hun har Aars Syge,
Naar hun klavrer derop.

Vindkaldr.

Siig du mig det, Fiølsvidr!
Hvad de Møer hede
Som for Menglauds Ansigt
Synge eenig' sammen?

Fiolsvidr.

Zlif den eene,
Den anden Zlifthursa,
Tredie Thiodvarta,

 Biort

Biort og Blid,
Blidur, Frid,
Eyr og Aurboda.

Vindkaldr.

Sig du mig det, Fiølsvidr!
Kunne de hielpe noget
Dem, som offre dem,
Om man behøved' det.

Fiølsvidr.

Hver Sommer
Naar Mænd offre dem
Paa et helligt Sted:
Fare ey saa stor
Kommer paa Heltes Sønner,
At de jo af Nød hielpe.

Vindkaldr.

Siig du mig det, Fiølsvidr!
Skulde der være nogen
Mand, som maatte i Menglads
Søde Arme sove?

Fiølsvidr.

Nei! ingen Mand lever
Som maatte i Menglads
Søde Arme sove.

Uud-

Undtagen Svipdagr,
Ham blev den soelskinnend' Jomfrue
Til Kone loved.

Vindkaldr.

Stod du paa Døren,
Oplad Porten,
Her kan du Svipdagr see!
Dog at vide faae
Om Mengland ønsker
Endnu min Elskov.

En af Vagten.

Hør du, Mengland!
Her er en Mand kommet,
Gak du Giest at see!
Hundene glædes,
Huset er oplukket,
Jeg troer at det Svipdagr er.

Mengland.

Stolte Ravne
Skulle dig i høy Galge
Rive Øynen' ud,
Om du det lyver
At han langt fra kommen
Er til mine Sale.

Hvor kom du fra?
Hvorfra giorde du Reisen?
Hvad kaldte dig din Slægt?
Paa Æt og Ravnet
Maae jeg Jertegn vide,
Om jeg var dig til Kone loved.

Vindkaldr.

Svipdagr jeg heder,
Solbiartr heed min Fader,
Derfra førde Vinde mig kolde Veye
Urds Beslutning
Modstaaer ingen,
Endskiønt den let er paalagt.

Menglaud.

Nu da! velkommen!
Jeg har mit Ønske opnaaet!
Hilsen skal følge Kys.
Uvented Syn
Giør allerstørst Glæde,
Naar en elsker den anden.

Længe jeg sad
Paa mit kiere Slot,
Vented' dig Dag og Nætter.

Nu

Nu skeede det
Som jeg har vented'
At du igien kommet
Er til mine Sale.

Svipdagr.

Stor Længsel
Havde jeg vist til din Omgang,
Og du til min Elskov.
Nu er det sandt
At vi slide skulle
Heele vor Alder sammen.

XVII.
Kong Heidreks Viisdom.

Gest, eller Odin i hans Skikkelse.

Jeg vilde have
Hvad i Gaar jeg havde,
Veed du hvad det var?
Folks Forsamler,
Ords Opvækker,
Og Ords Forvilder.
Heidrek Konge!
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Øllet giør lystig,
Opvækker Talen,
Men nogle slaae Tunge om Tand.

Gest.

Hiemme fra jeg kom,
Hiemme fra jeg færdedes,
Jeg saae paa Vey Veye,

Vey

Vey var under,
Vey var over,
Og Vey paa alle Kanter.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring.
Fugl derover fløy,
Fisk derover svam,
Du gik paa Broe.

Gest.

Hvad Drik var det da vel
Som jeg drak i Gaar.
Det var ey Vand, ey Viin,
Miød eller Mundgot,
Og ingen Spise,
Dog gik jeg tørstløs derfra.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!

Hør dens Forklaring:
I Soelskin du gik,
Lagde dig i Skyggen,
Da faldt Dug i Dale,
Da tog du dig
Af Nat-Duggen,
Og kiøled dermed Ganen.

Gest.

Hvad er det for Larmer
Som gaaer haarde Veye,
Og haver paa dem før faret,
Som meget fast kysser
Og to Munde har,
Gaaer paa Guld allene.
Heidrek Konge!
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Hammeren gaaer
Paa Rhinens Lue,
Lyder høyt,
Slaaer paa Ambolten.

Gest.

Hvad Under er det
Som jeg ude saae,
For en Konges Dørre?
To Livløse
Uden Siele
Kogte Saarløg.
Heidrek Konge!
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Ey er Aand, ey Varme
I Smedebælge,
De har ey Liv, ey Saft,
Dog ved deres Hielp
Smedes Sværde,
Ved den Blæst de give.

Gest.

Hvad Under er det,
Som jeg ude saae,
For en Konges Dørre,
Med otte Fødder,

Fire Dyne,
Med høyere Knæ end Bug.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Fra Østen gik du
Nu ind ad Dørren,
Salens Skik at see.
Da kom du, hvor
Edderkoppen
Væved' af sin Tarm.

Gest.]

Hvad Under er det,
Som jeg ude saae
For en Konges Dørre:
Imod Helved' viser
Den med Hovedet
Fødderne mod Solen staae.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Løg med Hoveder
Seer mod Jordens Skiød,
Mod Himlen Bladene.

Gest.

Hvad Under er det,
Som jeg ude saae
For en Konges Dørre:
Haardere end Horn,
Sortere end Ravn,
Hvidere end Skiold,
Rankere end Spyd.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Du saae paa Veyen
Lava skinne
Mod den heede Soel.

Gest.

Gest.

Jeg saae Qvinder
Hvidhaarede,
Slavinder to,
Bære Øl til Huus.
Ey var det med Haand lavet,
Ey stødt med Hammer,
Den Kloge som det giorde
Boede ud ved Øer.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Ham bære Svaner
Hvid befiedred.
De ved Øer
Paa Havet sidde
Byggede Reder,
Hænder ey havde.
Med den krumhalsed'
Æggene avled'.

Gest.

Hvad er det for Qvinder
Paa høye Fielde?
Qvinde avler Qvinde,
Møe med anden
Affom avler.
Og Mænd de dog ikke have.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
To Field-Hvaner (*)
Fandt du stande,
Den tredie Spire
Derimellem.

Gest.

Fare jeg saae
Jordens Mulds Beboer,
Og Liig sad paa Liig.
En Blind reed anden
Til Strandkanten,

Da

(*) Hvan, Angelika.

Da Hesten dog var livløs.
Heidrek Konge, . .
Forklar nu Gaaden.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring.
Hest fandt du livløs
Paa Jisen ligge,
Ørn paa Rovet.
Det flød paa Aaens
Jis tillige,
Hen mod Strandens Bredd.

Gest.

Hvad er det for Krigsmænd
Som ride hen paa Ting,
Alle med got Venskab?
Sine Folk udsende de
Rundt omkring
At bygge sig Boelig.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Heidrek.

Let er Gaaden din
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Itrekr og Andadr
Alle Dage
Spille glade Skak.
Fredeligt er Folket
Naar det kommer i Pungen,
Paa Brettet er det vredt.

Gest.

Hvad er det for Møer,
Som sin Herre
Uden Vaaben dræbe?
De sorte forsvare
Ham alle Dage,
De smukke giør' ham Skade.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Sorte Steene forsvare

Ham

Ham paa Brættet,
De hvide krige imod.

Gest.

Hvo er den, som eensom
Sover i Aske-Gruen,
Ikkun giort af Steen?
Har ei Faer, ei Moer,
Men reisefærdig
Henlever der sin Alder.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Asken Ild føder
Skiult paa Skorsteenen,
Flintsteen avler den.

Gest.

Hvo er han, den mørke,
Som farer over Jorden,
Svælger Vand og Skov,
Frygter Vinden,
Mennesker ikke,

Og kan fordunkle Solen.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Op staaer Taagen
Af Gymirs Leye,
Og elsker sine Børn.
Den dræber Skinnet
Af Dvalins Leeg,
Flyer kun for Forniots Søn.

Gest.

Hvad Dyr er det vel
Som dræber Rigdom,
Og rundt om er
Beslagen med Jern,
Otte Horn haver,
Men ikke Hoved,
Og følge der mange med.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Det er en Brikke,
Som er i Bretspil
Fræk og snu efter Penge.

Gest.

Hvad Dyr er det vel
Som Danske hugge?
Har blodig Ryg
Og Skrammer foran,
Møder Sværde,
Vover frisk sit Liv,
Legger sit Legem
Ved Folks Hænder.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Skiolde finne

Udi Feltslag,
Og skierme dem som dem bære.

Gest.

Hvilke Danserinder
Flyve giennem Landet,
Og leege som de selv vil,
Hvid Skiold de om
Vint'ren bære,
Men kulsort om Somm'ren.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Ryper kalde
Kiempers Sønner,
En fiederklædt Fugl,
Hvis Fiedre blive
Sorte hver Sommer,
Men hvidne ved Biørnes Nat.

Gest.

Hvad Moer er det,
Som sørgende gange,

Som Faderen befaler.
Mange de have
Til Skade været,
Derved sin Tid de leve.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Eldirs Møer,
Edderblandne,
Mangen ødelegge.

Gest.

Hvad er det for Møer,
Som gange mange sammen,
Som Faderen befaler?
Blege Hatte have de,
Ere hvidslørede,
Og ingen Mand de have.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Gymir haver sig
Døttre avlet
Kloghiertede med Rân.
Bølger de hede
Og Brændinger,
Ingen staaer sig mod dem.

Gest.

Hvad er det for Enker
Som alle gange sammen,
Som Faderen befaler;
Sielden er' de blide
Mod Folkeflok,
Og skulle i Vinden vaage?
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Bølger er det,

Ægirs Døttre,
De falde ofteſt ſtærkt.

Geſt.

Rok var fordum
Reb-Gaas voxen,
Som af Lyſt til Børn
Samled' Tømmer.
Hende beſkiermed'
Straabidend' Spyde.
Dog laae Oxens
Hoved derover.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden.

Heidrek.

Let er Gaad'n din,
Geſt hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Dig kom for Øyne
En And paa Reiſen,
Liggende paa Æg.
Reden var bygget
Under Oxens Hoved,
Kiefterne giorde Tag.

Geſt.

Gest.

Hvo er hiin den store,
Som meget styrer,
Seer til Helved halv,
Folk den hielper,
Men Jordsvær skader,
Naar den haver sig en fuldtroe Ven?
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Ankeret hielper
Med tykke Tove
Skibes Hær paa Søe.
Hagen slaaer det
Ned i Jorden,
Og seer til Helved saa.

Gest.

Hvad Møer er det
Som gaaer mellem Havskier,
Og reise giennem Sundet frem?
Haard Seng de have,

De hvidslørede Koner,
Og lege i Havblik lidt.
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Bølger og Baarer
Og hver en Brænding,
Lægges sidst paa Skjer.
Deres Senge ere
Steen og Klipper,
Men sees kuns lidt i Havblik.

Gest.

Jeg saae i Sommer
Ved Solens Skin
En Flok at vaage
Ei ret glade.
Jarle drukke
Øllet tiende,
Men raabende
Stod Ølkarret.

Heidrek

Heidrek Konge,
Fo ttar nu Gaaden.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Griise tiende
Patted' Soen,
Men hun grynted høyt

Gest.

Hvo boer paa høye Field?
Hvo falder i dybe Dale?
Hvo lever uden Aande?
Hvo tier aldrig?
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Ravn boer paa høyt Field;
Dug falder i dybe Dale;
Fisk uden Aande
I Floden lever;

Og faldende Foss
Tier aldrig.

Gest.

Møer jeg saae,
Støv lignende,
De brugte for Senge Steen.
Svartr, Samr,
Og Solvidia,
Dog er' de smukke
Som de føde af sig.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
I Asken skiulte,
Paa Arnen blegnende
Gløder har du seet.

Gest.

Fire gange,
Fire hænge,
To Vey vise,
To Hunde jage,

Een efter hænger
Hver en Dag,
Den er altid skiden.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde,!
Hør dens Forklaring:
En Koe er Dyret,
Som du fik at see,
Gaaer paa fire Fødder,
Fire Patter hænge,
To Horn hende værge,
Halen henger bag ved.

Gest.

Jeg sad paa Taget
Og saae døde Mænd
Blodigt Kiød bære
Til Birketræet.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Du sad paa Veggen,
Saae en Falk at flyve
Som bar en Edderfugl
Udi sin Kloe.

Gest.

Hvad Under er det,
Som jeg ude saae,
For en Konges Dørre:
Med ti Tunger,
Og tyve Øyne,
Fyrretyve Fødder,
Saa er Beestet skabt.
Heidrek Konge,
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Meer end jeg dig troede dig
Viis du mig synes,
Om du er den, du siger.
Vist du meener

Den

Den Soe herude,
Som nu i Gaarden gik.

Da blev den slagtet
Som Kongen befalde,
Og gik den da med ni Grise.

Gest.

Hvad er da det for to
Som til Tings reise;
Begge have
Tre Dine sammen,
Ti Fodder og
Een Hale begge,
Og reise saa giennem Landet?
Heidrek Konge
Forklar nu Gaaden!

Heidrek.

Let er Gaaden din,
Gest hin Blinde!
Hør dens Forklaring:
Det er Odin,
Som paa Sleipner rider,
Har kun et Die,

Hesten begge.
Han ogsaa løber paa
Otte Fødder,
Øggr har to.
Hesten en Hale har.

Gest.

Siig du mig det eene,
Da du paastaaer at være
Af alle Konger visest:
Hvad sagde Odin
Balder i Øret,
For han blev paa Baal baaret?

Heidrek.

Spot og Skalkhed
Og al Skiændsel,
Lutter Skam og Skrig.
Men ingen Mand veed
Hvad du da sagde,
Uden du selv,
Onde Aand og arm!

Vred blev Kongen da,
Uddrog Tyrfing,
Og tænkte at hugge Gest.

Men

Men han påtog sig
Falke-Ligning
Og frelste saa sit Liv.

Falken bortfloi da
Giennem Vinduet,
Men Kongen efter hug;
Traf paa hans Hale,
Og stækked Fiedrene,
Thi bær han stumped Stiert.

Rigs

XVIII.

Rígs Þáttr.

Svo segia menn í fornum sögum ad einhver af Asum sá er *Heimdallr* hiet, fór ferdar sinnar oc fram med siásarströndu nockri oc nefndist *Rigr*. Eftir saugu þeirri er kvædi thetta:

Ar qvadu ganga
grænar brautir
afigann oc alsæminn
As kunnigann
romann oc róskvan
Ríg stíganda.

Geck hann meir at þat
midrar brautar
kom hann at húsi
hurd var á gætti
inn vann ad ganga
elldr á gólfi

Hión

XVIII.

Fortælling om Rigr.

Saa fortælles i gamle Skrifter, at den af Aserne, som heed Heimdallr, reiste engang langs med en Havbred, og kaldtes Rigr. Efter denne Fortælling er følgende Vise giort:

For haver ganget
Grønne Veye
Tapper og gammel
As mangkyndig,
Stærk og hurtig
Rigr stigende.

Han gik meer fremad
Midt af Veien.
Et Huus han naaede,
Paa klemt stod Dørren.
Der gik han strax ind,
Ild var paa Gulvet,

Hión sátú thar
Haurd af eárne
Ai oc *Edda*
Alldin fallda.

Rigr kunni theim
Rád at segia
Meir settizt hann
Midra fletia
Enn á hlid hvara
Hión salkynna.

Þá tók *Edda*
Okunn leif
Þúngann oc thyckvann
Þrúnginn sádum.

Bar hon meir at that
Midra skutla
Sod var í bolla
Sette á biód
Var kálfr sódinn
Krása beztr.

Reis

Ægtefolk der sadde
Haard' af Arbeid.
Ai og Edda,
I Kierling-Dragt.

Rigr kunde dem
Godt Raad sige.
Han satte sig
Midt paa Bænken,
Og ved hver Side
Husets Herskab.

Da tog Edda
Asket Brod,
Tungt og tykt
Fuldt af Saaer.

End meer satte hun
Midt paa Bordet.
En Bakke med Suppe
Sattes frem.
Den beste Ret var
En kogt Kalv.

Reis hann vpp thadan
Riedzt at sofna
Rígr kunni theim
Rád at segia
Meir lagdizt hann
Midrar reckiu
Enn á hlid hvara
Hión salkynna.

Thar var hann at that
Thriar nætr samán
Geck hann meir at that
Midrar brautar
Lidu meir at that
Mánudir nío.

Jód ól *Edda*
Jósu vatni
Hörvi svartann
Hietu *Thræl*
Hann nam at vaxa
Oc vel at dafna.

Var

Han sig opreiste,
Vilde sove.
Rigr dem kunde
Godt Raad sige.
Han lagde sig
Midt i Sengen,
Og ved hver Side
Husets Herskab.

Der var han siden
I alt tre Nætter.
Saa gik han derfra
Midt ad Veyen.
Derefter lided'
Maaneder ni.

Søn fik Edda,
Som de døbte,
Sort var Huden,
Kaldtes Træl.
Han snart opvoxed'
Og ret vel triv'des.

Var thar a höndum
Hrockinſkinni
Kropner knúar
fingur digrir
fulligt andlit
lotr hryggr
langir hælar.

Nam hann meir at þat
magns vm koſta
baſt ad binda
byrdar giörva
bar hann heim ad þat
hrís giörſtann dag.

þar kom ad gardi
gengilbeina
ör var á ilium
armr ſólbrunninn
nidrbiugt var nef
oc nefndizt þyr.

Midra ſletia
meir ſettizt hon

ſat

Ham var paa Hænder
Huden rynked;
Indfaldne Kinder,
Tykke Fingre.
Hesligt Ansigt,
Krum Ryg,
Lange Hæle.

Han lærte siden
Styrke at bruge,
Bast at binde,
Byrder at giøre.
Siden han hiembar
Riis hver en Dag.

En kom til Gaarden
Til Fods gangend',
Arr var paa Haanden,
Armen soelbrændt,
Nedbøyet Næsen.
Hun kaldtes Thyr.

Midt paa Bænken
Hun satte sig;

ſat hiá henni
ſonr húſſ
ræddu oc ryndu
reckiu giördu
Þræll oc *þyr*
Þrúngin dægr.

Baurn ólu Þau
biuggu oc vndu
hygg ec heti
Hreimr oc *Fiöſnir*
Klur oc *Kloggr*
Keſſer Fulner
Dróttr oc *Digralldi*
Drumbr oc *Höſnir*.

Lutr oc *Leggialldi*
lögdu garda
akra toddu
unnu at ſvínum
geita gættu
oc gróſu torf.

Dætur

Sad hos hende
Husets Søn.
Da taled' og snakked'
Og Seng reded'
Træl og Thyr
Hver en Dag.

Børn avled' de,
Bygged' fornøyed',
Jeg troer de heedte
Hreimr og Fiøsnir,
Klur og Kløggr,
Kessir, Fulnir,
Drøttr og Digralldi,
Drumbr og Høsnir.

Lutur og Leggialdi
Satte Gierder,
Gøded' Agre,
Svin opfødte,
Gieder vogted'
Og grove Tørv,

Dætur voru þær
Dumba oc *Kumba*
Ökkvinkalfa
oc *Arinn-nefia*
Yſia oc *Ambatt*
Eikin-tiaſna
Totrug Hypia
oc *Trönubenia*
þadan eru komnar
þræla ættir.

Geck *Rigr* at þat
midrar brautir
kom han at húſi
hurd var á gætti
inn nam ad ganga
elldr var á gólfi
hion ſato þar
helldu á ſyſlu.

Madr-tegldi þar
meid til rifiar
var ſkegg ſkapat
ſkaur var fyri enni

Døttrene vare
Dumba og Rumba,
Økkvinkalfa
Og Arinn-Nefia.
Ysia og Ambatt,
Eikintiasna,
Tøtrug, Hypia
Og Trønubenia.
Af dem ere komne
Træles Ætter.

Rigr gik frem ad,
Midt ad Veyen.
Et Huus han naaede,
Paa klemt stod Dorren.
Der gik han ind strax,
Ild var paa Gulvet.
Ægtefolk der sadde
Arbeide passend'.

Manden hovled' der
Træ til Væv'stoel.
Kiemt var Skegget,
Haar for hans Pande,

ſkyrtu þröngva
ſkockr á hálſi.

Sat þar kona
oc ſveigdi rock
breidde fadm
bió til vadar
ſveigr var á höfdi
ſmockr var á bríngu
duckr var á halſi
dvergar á öxlum
Afi oc *Amma*
áttu hús.

Rigr kunni þeim
rad at ſegia
reis frá bordi
red at ſofna
meir lagdiſt hann
midrar reckiu
en á hlid hvara
hión ſalkynna.

Skiorten snever,
Hul for Halsen.

Der sad Konen
Og spandt paa Rok,
Udstrakte Armen,
Laved Traad til Klæder.
Top var paa Hov'det,
Aabning for Brystet,
Dug var om Halsen,
Knappe paa Axlen.
Afi og Amma
Eyed' Huset.

Rigr kunde dem
Godt Raad sige,
Stod fra Bordet,
Vilde nu sove
Han lagde sig
Midt i Sengen,
Og ved hver Side
Husets Herskab.

þar var hann at þat
þriar nætur saman
lidu meir at þat
mánudir nío,
Jód ól *Amma*
Jófu vatni
kölludu *Karl*
Kona sveip ripti
raudánn oc riodann
ridudu augu.

Hann nam at vaxa
oc vel at dafna
öxn nam at temia
ardr at giörva
hús at timbra
hlaudur at smída
karta at giörfa
oc keyra plóg.

Heim óku þá
hángin-luklu
geita-kyrtlu
oc giptu *Karli*

Snör

Der var han siden
I alt tre Nætter.
Derefter lided'
Maaneder ni.
Søn fik Amma,
Som de døbte,
Og kaldte Karl.
Konen ham svøbte,
Rødhaaret, rødladen,
Øynene svømmed'.

Han snart opvoxde,
Og ret vel triv'des,
Lærte Oxen at tæmme,
Plov at giøre,
Huus at tømre,
Loer at bygge,
Vogne at danne
Og kiøre Plov.

Hiem kiørde de
Nøgleklingend'
Giedekiortlet
Pige, Karl til Hustrue.

Snör heitir ſu
ſettizt vndir riptì

Biuggu bión
oc bauga deildu
breiddu blæiur
oc bú giördu
baurn ólu þau
biuggu oc vndu

Heit *Halr* oc *Dreingr*
Haulldr þ*egn Smidr*
Breidr Bondi
Bundin-ſkeggi
Búi oc *Boddi*
Bratt/keggr oc *Seggr.*

Enn hetu ſvo
audrum nöfnum
Snót Brudr Svanni
Svarri oc *Spracki*
Fliod Sprund oc *Vif*
Feima Riſtill

Þadan

Snør kaldtes hun,
Sattes under Dugen.

De leved' sammen
Og deelte Ringe,
Bredte Lagen,
Og Boe satte.
Børn avled' de,
Bygged' fornøied'.

De heed Halr, Dreingr,
Haulldr, Þegn, Smidr,
Breidr, Bondi,
Bundinskeggi,
Bui og Boddi,
Brattskeggr og Seggr.

End heede de
Med andre Navne:
Snot, Brudr, Svanni,
Svarri og Sprakki,
Fliod, Sprund og Vif,
Feima, Ristill,

þadan eru komnar
Karla ættir.

Geck *Rigr* þadan
rettar brautir
kom han at sal
sudr horfdu dyr
var hurd hnígin
hríngr var í gætti.

Geck hann inn at þat
Gólf var stráad
sátu hion
sáz í augu
Fadir oc *Modir*
Fingrum at leika.

Sat hús gumi
oc snere streing
alm of bendi
örvar skepti
enn husf kona
hugdi at örmum

Af dem ere komne
Karles Ætter.

Rigr gik derfra
Rette Veye,
Kom saa til en Sal,
Mod Sønden stod
Paa klemt Dørren,
Og Ring var paa den.

Strax han gik ind der,
Gulvet var dækket,
Ægtefolk sadd' der, og
Saae paa hverandre.
Fadir og Modir,
Legte med Fingre.

Sad Huus-Herren
Og snoede Streng,
Spændte Buen,
Skæfted' Pile;
Men Huus-Fruen
Saae paa Arm'ne,

Strauk of ripti
Sterkti ermar.

Keiſte falld
kinga var á bríngu
ſídar flædur
ſerk bláſaánn
brún biertare
brioſt lioſara
háls hvitari
hreinni miöllu.

Rígr kunni þeim
rád at ſegia
meir ſettizt hann
midra fletia
enn á hlid hvara
hión ſalkynna.

Þa tok *Modir*
merktann dúk
hvítann af hörvi
oc huldi bióđ
hon tók at þat

bleifa

Strøg paa Linnet,
Styrked' Ærmer.

Valgte Sæt.
Ring var paa Brystet,
Sidt var Slæbet,
Serken blaafarvet.
Haaret skiønnere,
Brystet lysere,
Halsen hvidere,
End selv Sneen.

Rigr kunde dem
Godt Raad sige.
Han satte sig
Midt paa Bænken,
Og ved hver Side
Husets Herskab.

Da tog Modir
Udsyet Dug,
Hvid, af Hør vævet,
Og dækked Bord.
Hun tog siden

hleifa þunna
hvíta af hveiti
oc haldi dúk.

Framſetti hón
fulla ſkutla
ſilfri varda á biód
ſan oc fleſki
fugla ſteikta
vín var í könnu
vardir kálkar
drucku oc dæmdu
dagr var á ſinnum
Rigr kunni þeim
rád at ſegia.

Reis *Rigr* at þat
reckiu giördi
þar var hann at þat
þríar nætr ſaman
geck hann meir at þat
midrar brautar

Tynde Kager,
Hvide, af Hvede,
Og skiulde Dugen.

Frem satte hun
Fulde Fade,
Sølvpladed' paa Bord,
— — og Flesk,
Stegte Fugle,
Viin var i Kanden,
Pladede Bægg're.
De drukke og snakked'
Til ud paa Aft'nen.
Rigr kunde dem
Godt Raad sige.

Rigr da op stod,
Sengen redtes,
Der var han siden
I alt tre Nætter.
Siden han bortgik
Midt ad Veyen.

lidu meir at þat
manudir nío.

Svein ól *Modir*
ſilki vafdi
Jóſu vatni
Jarl letu heita
bleikt var hár
enn biartar vangar
ötul voru augu
ſem í yrmlingi.

Vpp óx þar
Jarl á fletium
lind nam at ſkelfa,
leggia á ſtreingi
álm at beygia
örvar at ſkepta
fleini at fleygia
fröckur at dyia
heſtum rída
hundum verpa
ſverdum bregda
ſund at fremia.

Kom

Derefter lided'
Maaneder ni.

Søn fik Modir,
Svøbdes i Silke,
Blev vandstænket,
Jarl de ham kaldte.
Blegt var Haaret,
Kinderne hvide,
Øynene skarpe,
Som paa en Slange.

Voxde op
Jarl i Huset,
Lærte Lind at ryste,
Legge paa Strængen,
Alm at bøye,
Pile at skæfte,
Spyde at kaste,
Spær at styre,
Hest at ride,
Hunde at bruge,
Sværd at drage,
Svømmen øve.

Kom þar at ranni
Rígr gangandi
Rígr gangandi
runar kenndi
ſitt gaf heiti
ſon kvedzt eiga

þann bad hann eignazt
ódal völlu
ódal völlu
oc alldnar bygdir.

Reid hann meir þadan
myrkvann veg
heilug fiöll
vnz at höllo kom
ſkapt nam at dyia
ſkelfdi lind
beſti hleypti
oc hiörvi brá.

Víg nam at vekia
völl nam at rióda

Der kom til Huset
Rigr gaaende,
Rigr gaaende
Lærde ham Runer,
Gav sit Løvte,
Kiendtes ved ham.

Ham bød han eye
Odels-Marker,
Odels Marker
Og gamle Bygder.

Derfra reed han bort
Ad mørk Vey,
Riimklædt Field,
Og kom til sin Sal.
Spær lærte styre,
Rysted' Lind,
Heste tæmmed'
Og Sværdet drog.

Mord lærdte vække,
Mark lærte farve,

val nam at fella
yá til landa.

Red hann einn at þat
átian bùvm
aud nam skipta
öllum veita
meidma oc mösma
mara svangrifia
hríngum hreytti
hió sundr baug.

Oku mærir
vrgar brautir
komu at höllu
þar ed hersir bió
mætti han
miófin garde
hvitri oc hoſkvi
hetu *Erna*.

Badu hennar
oc heim óku
giptu *Jarli*

Val lærte fælde,
Angreb Lande.

Styred' eene siden
Atten Gaarde,
Skifted' Rigdom,
Modtog alle.

— —

Sultne Heste

— —

Hug Ring itu.

Gode Mænd kiørte
Skidne Veye,
Komme til Salen,
Hvor Hersen boede.
Mødte ham
Smal i Livet,
Hvid, smuk Pige,
Kaldtes Erna.

De bad' hende
Og hiem kiørde,
Med Jarl gifted'.

Hun

geck hun vnd líne
saman biuggu þau
oc ser vndu
ættir jóku
oc alldrs nutu.

Bur var hinn ellzti
enn *Barn* annat
Jód oc *Adal*
Arfi Mögr
Nidr oc *Nidiungr*
namu leika
Sonr oc *Sveinn*
sund oc tafl
Kundr het einn
Konr var hinn yngsti.

Vpp óxu þar
Jarli bornir
hesta tëmdu
hlífar bendu
skeyti skófa
skelfdu aska.

Enn

Hun gik under Linned;
Sammen bygde de
Og sig elsked',
Æt formered'
Og nød' Livet.

Bur var den ældste,
Barn den anden,
Jod og Adal,
Arfi, Møgr,
Nidr og Nidinngr,
Lærte at lege,
Sonr og Sveinn,
Svømmen og Tavl.
Kundr heed een,
Konr var den yngste.

Op voxte Jarls
Sønner hiemme,
Tæmmed' Heste,
Brynier giorde,
Skier danned'
Rysted' Aske.

Konr

Enn *Konr* vngr
kunni runar
æfinn runar
oc alldr runar
meir kunni hann
mönnum biarga,
eggiar deyfa
elldi at lægia.

Klök nam fugla
kÿrra ellda
sæva oc svefia
sorgir lægia
afl hafdi oc elium
átta mana.

Hann vid *Ríg Jarl*
runar deildi
brögdum beitti
oc betr kunni
þá ödladist oc
þá eiga gat
Rigr at heita
rúnar kunna.

Reid

Konr hin unge
Kunde Runer,
Gamle Runer
Og Alders-Runer.
End kunde han
Kiemper frelse,
Egge døve,
Søen stille.

Han forstod Fugl-Sprog,
Dæmpe Ilden,
Søen at dysse,
Sorger læge.
Otte Mands Styrke
Og Kraft han havde.

Rigr med Jarl da
Runer deelte,
Viisdom proved'
Og meer kunde.
Da berig'des han,
Da kom han til
Rigr at hede,
Runer kunne.

Reid *Konr* vngr
kiörr oc skóga
kolfi fleigdi
kyrdi fugla
þa quad þat kraka ein
sat quisti á:

Hvat skalltu *Konr* vngr
kyrra fugla
helldr mættu þier
hestum rida
oc her fella.

Aa *Danr* oc *Dampr*
dyrar hallir
ædri ódnl
enn þier hafit
þeir kunno vel
kiöl at rída
egg at kienna
vndir riúfa.

Konr hin unge
Reed til Kier og Skove,
Udskiød Pile,
Tæmde Fugle.
Da sang Kragen saa,
Paa Qvisten sad:

Hvi vilt du, Konr hin unge!
Tæmme Fugle?
Heller maatte du
Ride Heste
Og Hær fælde.

Danr og Danpr har
Dyre Sale,
Bedre Odel
End du haver.
De kunde vel
Kiølen ride,
Eggen prøve,
Og Saar aabne.

Foreløbende Anmærkninger

over

Texten og Oversættelsen

i det første Hefte

af

Sæmunds Edda.

I.

Solarliod.

I denne Sang haver jeg fornemmeligen, hvad Versarten angaaer, fulgt Olavius, og deraf kommer den Forskiel i Versenes Antal i hver Strophe, som man let vil mærke ved at ligne Commissionens Udgave med min. Maaskee den har Ret! men i andre Stykker findes dog ogsaa Stropher med et ulige Antal Vers.

Str. 4. De to sidste Vers ere i Commissionens Udgave (som jeg for Kortheds skyld herefter allene vil betegne ved C. U.) ikkun eet, og oversættes der: **Thi han mærkede at han selv var ugudelig.** Jeg finder ingen Mening i den hele Strophe ved denne Oversættelse, men vel ved min. Jeg forestiller mig at Sæmund i den første Afdeling har handlet om hvor uformo-

 dentlig

dentlig Døden undertiden kommer, og at den pludselige Død stundum kan være en guddommelig Velgierning. Han tager Exempel af en rig Røver, som paa engang omvendte sig, og giorde en Fattig got, men af ham blev myrdet, hvorved han blev salig, da han ellers stod Fare for atter at falde i sine forrige Synder.

Str. 5. v. 3. Det var ei paa rette Tid annammet C. U. Jeg bliver ved min Oversættelse, som giver en bedre Mening.

Str. 8. sidste Vers: Ingen raader selv for sine Venskaber C. U. Mig synes at den følgende Strophe noksom viser at Olavius har ret, som læser *sialfum ser*, thi intet tales om Unnars og Sævallds Venskab, men vel om at de vare rige, og bleve fattige.

Str. 20. Lin. 2. Her har jeg taget Tilnavnet Goþ-rada i en passiv Bemærkelse, hvilket synes at bestyrkes af det fierde Vers.

Vers. Neppe troer jeg at Oversættelsen uskyldig eller from er saa udtrykkende. Det femte Vers i min Oversættelse skulde have staaet i Parenthesis.

Str. 23. Lin. 3. kastede, skulde være: skare itu og kastede stykkeviis ned, men det var umueligt at faae alt dette i een Linie.

Str. 27. Den sidste halve Deel af denne Strophe er meget mørk; jeg har i den fulgt Olavii Læsemaade, men ikke hans Forklaring. Han læser Firþa, men oversætter dette Sted: multum pudet quemque, qui hominum cernit patrem. Mig forekommer det som jeg har sagt meget naturligen at flyde af det foregaaende.

Str. 29. C. U. har: Derfra venter jeg godt, thi det var mig lovet. Meningen bliver saaledes heel tydelig, men i Texten staaer ikke det Ord Godt, og Forklaringen af þangat er vel noget tvungen.

Str. 30. Lin. 3. C. U. har: fra den synlige Verden. Aldrig har jeg med Olavius her troet at Havet nævnedes som en Deel af det hele, men at Verden meget tit lignes ved Havet var mig bekiendt, og derfor fulgte jeg den Bemærkelse af Ordet Ægir, som Edda selv paa andre Stæder har, og som maaskee endnu bliver den eeneste rette.

Str. 34. Lin. 1. C. U. har: Vellyst og Stolthed. Olavius har i sin Text vil, i sin Oversættelse Sollicitudo. Og sandt at sige, lader Sorg sig snarere forbinde med Gierrighed, end Vellyst.

Str. 35. Lin. 4. Her læser C. U. meget rigtigere: Dvalarheim, den Verden, som vi en Tid lang skulle være udi.

Str. 36. Lin. 2. og skielvede staaer i C. U. rettere end i min Oversættelse.

Str. 39. Lin. 3. I Stedet for Dryppe har C. U. sørgelig. Paa andre Stæder faaer dette Ord atter andre Bemærkelser, ff. Grimnism. Str. 10. Hvorledes Solen kan siges at dryppe, og hvad jeg troer overalt at forstaaes ved dette Ord, skal jeg forklare i Anmærkningerne til Edda.

Str. 43. Lin. 2. Dette Vers forklarer C. U. meget lykkeligen ved: med skielvende Øine. I det sidste Vers kunde man med den svenske Oversætter sette Daanelse i Stedet for Smerte.

Str. 44. sidste Vers. Endnu troer jeg med Olavius at kólnat bør forstaaes om Tungen; jeg seer ellers intet Ord, som det kunde svare til.

Str. 45. Lin. 4. Enten man læser Fielsdevand, eller Vandes Skiul, er Stedet lige mørkt. Endnu troer jeg at det første er lettest at forklare i Sammenhæng med det foregaaende og efterfølgende,

og

og i Anmærkningerne skal jeg stræbe at forsvare min Oversættelse.

Str. 48. Lin. 4. Havde Udgiveren af C. U. lagt Mærke til det Þó, som meget tydeligen staaer i det sidste Vers, havde han maaskee, som jeg, antaget Olavii Læsemaade. Thi at en gaaer eene bort, endskiønt han forlader sine Venner, er meget rimeligt, og fulgde de med ham gik han ikke eene bort.

Str. 52. Lin. 3. Sigr-heima har jeg oversat ved Sejr-verdner, og har deri fulgt andre. C. U. har Nedre-Verdner, som er meget smukt, men at det første dog uden Tvivl er rettest, skal jeg søge at vise i mine Anmærkninger, hvor jeg og skal sige mine Tanker om den følgende 54 Strophe.

Str. 56. At denne hele Strophe er ret læst og oversat af Olavius, beviser intet bedre end dens særdeles Overensstemmelse med vore Forfædres Overtroe om Skatte

Skatte og deres Bevogtere. hvorom siden mere.

Str. 59. sidste Lin. C. U. har: med røgende Blod, som og er rigtigt.

Str. 62. At ogsaa Olavius her har Ret, sees deraf, at de Straffedes Forbrydelser nævnes i alle foregaaende og efterfølgende Stropher, kun efter C. U. ikke i denne.

Str. 78. Denne mørke og meget indviklede Strophe er i C. U. meget lykkeligen forklaret, saaledes:

Søn! din Fader
Eene har dig skaffet
Som og Soel-Hoffets Sønner,
Det Hiortehorn
Som af Høyen bar
Den kloge Strid-Dæmper.

Dog tvivler jeg meget paa at *Sölkautlu synir* er ret oversat, og at *Inn vitri Vig-dualinn* skulde være Forfatteren selv. Men herom mere

mere i næste Hefte. Derimod troer jeg at have truffet Meningen af den 80 Strophe, som er lige saa mørk; og som efter C. U. Oversættelse aldeles ikke kan foreenes med det foregaaende; Eenighed raader Forfatteren til, og denne Strophe er dens Anpriisning.

Str. 83. Lin. 2. For mig læs dig.

II.

II.

Odins Ravne=Besværgelse.

Udgiveren af Commissionens Edda tilstaaer vel med mig, at vi ikke have dette Digt fuldkomment, men troer dog ei at det feiler mere end Begyndelsen og Enden. Tvertimod mener jeg at det feiler meget paa adskillige Steder midt i, men at Begydelsen og Enden ere saa, som Forfatteren har skrevet dem. Ubegribeligt er det mig, hvorledes denne indsigtsfulde Mand har kunnet falde paa den Tanke at dette Digt er yngre end de øvrige Stykker af Sæmunds Edda, da det uden Tvivl er det ällerældste, og har sin Alder at takke for en stor Deel af sin Uforstaaelighed. Det er ey altid Enfoldighed, og Tydelighed, som bevise et Digts høye Alder; at Høytravenhed og indviklet Sprog undertiden just er et Beviis derpaa, sees af det lidet, som endnu er tilovers af de Provenzalske Trobadurer. Sproget viser tydeligen, at det Stykke ikke hører til

Beg=

Vegtams-Qvæde, men om det ikke derfor nok kan handle om Tegnene for Balders Død, er en anden Sag. I det ringeste er der kun liden Rimelighed til at den Iduna som heri nevnes, skulde være den samme, som Brages Kone, der bevogtede Asernes Udødeligheds Æbler, thi hertil findes intet Spor. Kun Asernes Bekymring over en forestaaende Modgang er hele Fragmentets Indhold. Navne nævnes her ikke, hvis de ikke forstaaes ved Rögner og Reigin i den 10,. og Vidars Þegnar i den 17de Strophe. Hugur forekommer i den tredie. I næste Hefte skal jeg søge at oplyse denne Levning af vor gamle Digtekunst, hvis Forfatter jeg troer at have hørt noget af Ossian, af hvilken jeg synes her at kiende nogle Træk igien. Imidlertid vil jeg give en troe Oversættelse af den latinske Version i Commissionens Udgave, ønskende at nogen vilde søge at give den det Lys, som den endnu høyligen trænger til:

1.) Alfader er mægtig, Alfer forstaae, Vaner ere vise, Norner vise, Skovnymphen forøger, Menneskene lide, Thurser vente, Valkyrier længes.

2.) Aser troede Skiebnen at være ond, Snedige Magter forvildede dem med Tale. Urda skulde vogte Odhrærir (See Edda Snorr. Fab. 60) mægtig at bortjage den største Mængde.

3.) Sindet da omvendt søger andre. Frelserne frygte Skade, om de dvæle. Meningen er Thrains tunge Drøm; Meningen er Dains forborgne Drøm.

4.) Kræfterne forgaae blant Dvergene. Himlene synke ned til Ginnungs Slægtninge. Tit lader Alsvidr dem falde ned, tit opløfter han dem igien i Faldet.

5.) Aldrig staaer Jord eller Straale stille. I Luften med Nederlag standser ey

 Flo-

Floden. I Mimers klare Brønd er Folks Kundskab skiult. Vide i mere, og hvad?

6.) I Dalene opholder sig den forud-vidende Gudinde, nedfalden af Asken Yggdrasill, Alfers Slægtning; Idunna kaldte de den yngste af Ivallds ældste Børn.

7.) Ilde hovede hun sin Nedkomst, opholdt under det haarede Træes Bull, mindst fandt hun Fornøyelse i at være hos Nørves Frænke, vant til mageligere Boeliger i Verdenerne.

8.) De stridbare Guder see Nanna at sørge i Jordens Boeliger, gave (hende) et Ulveskind. Hun lod sig det iføre, forvendte sit Sind, leegede med Rænker, forandrede sin Farve.

9.) Den skarpsindige (Vidrir) valgte Bifrøsts Vogter, at udspørge Gialls Skins Træ, hvad enkelte Ting i Verden hun vidste. Bragi og Loptr skulde være Vidner.

10.) Kongen og Øvrigheden gøele Galder, rede paa Ulve til det himmelske Huus. Odin lyder til i Hlidskialf, og lod andre være langt borte.

11.) Den vise spurgde Drikkenes Frembærerinde, af Guders Staldbrødres og Bundsforvanters Slægt, om hun paa Helved-verdenens Himmel vidste Dødsdag, Alder, Livs Ende.

12.) Hverken talte hun de ønskede Ting, eller kunde give de nysgierrige Efterretning, ei engang mumlede hun. Taarer dryppede af Hovedets Skiolde, skiulte med Fliid, og beduggede Hænderne.

13.) Saaledes kommer ogsaa fra Østen, af Elivaga, en Torn af den kolde Klæmpes Kast, hvormed den Søvngiørende slaaer alle Folkeslag over den skinnende Jord med hver Nat.

14.) Da mattes Kræfterne, Hænderne synke, den sværdbærende hvide Gud raver af Svimmel; Han (Kiæmpen) driver Kiempindens Luft Strøm med Sindets Omdreyninger for hele Forsamlingen.

15.) Jorunn syntes ey anderledes skikket for Guderne, opsvulmed af Sorg, da de intet Svar fik. Desmere Umage giorde de sig, da de fik ney; dog svarede deres Tale ikke til deres Ønske.

16.) Da bortgik Forstanderen for Spørge-Reisen, Vogteren over Odins høitlydende Horn. Nalas Søn tog han til at følge med sig. Digteren bevarede den formummedes Jomfrue.

17.) Vidars Tienere rørte Vingolf, førte paa Forniots Slægtninge. Yggurs Opvartere gaae ind, hilse Aserne ved Giestebudets Glæde.

18.) Hæld Hangatyr, lykfaligst af Guderne: de ønskede paa Tro'en at eye Drikkers Rige, som lyksalige Guder at sidde i Giestebudet, ævig at nyde Vellyst med Yggiongr.

19.) Gudernes Hob, som efter Baulverks Raad var sat paa Bænkene, mættedes af Sæhrimnir. Skøgul maalede ved Seiervinderens Bord Skaalen af Miød med Mimirs Horn.

20.) Under Maaltid spurgde de høye Guder Heimdall meget og Gudinderne Loke, om Jomfruen havde lært dem Spaadom eller vise Taler, indtil Mørket betog Himlens yderste Rand.

21.) De sagde at det var ilde og forgieves Arbeide uden Ære; ved saaledes at forholde sig vilde det blive vanskeligt at faae Svar af Jomfruen.

22.) Omi svarer, alle hørte til: Natten skal tages til nye Raad. Enhver, som kan, giøre sig til i Morgen Umage for at optænke et Raad, som kan være Aserne gavnligt.

23.) Langs med Fenris lange Dæmringer hastede Rinda's, Valldes Moders, fødende Kraft. Da gik Hropt og Frigg fra Gildet og bade Guderne Farvel, da Hrimfaxe var paa Vey.

24.) Dellings berømmelige Søn fremdrev sin med kostbare Stene besatte Hest, dens Manke skinner over Mannheim; Den drog Dvalins Bedragerinde paa Vognen

25.) til den føderige Jords nordre Hestedør. Under det fornemste Træes yderste Rod ginge Bierg-Gudinder og Thurser, de nær hos værende Dverge, og de sorte Alfer til Sengs.

26.) Herskerne opstode; Alfernes Beskinner fremkom: nord imod den taage- de Verden søgte den naalmægtige. Op over den aarlelydende (Regnbuen) løb Ulfrunas Søn, den mægtige Hornblæser paa himmelske Bierge.

Saaledes lyder denne Oversættelse, hvori jeg dog paa et par Stæder mere har fulgt Anmærkningerne end den latinske Text. Meget forskiellig er den fra min, og at den er meget bedre, tilstaaer jeg med Fornøielse. Dog reiser Forskiellen paa mange Steder sig af at jeg har fulgt andre Læsemaader, end Hr. Udgiveren, og paa mange Steder troer jeg at min Oversættelse lader sig forsvare, ja maaskee i Stykkets Gang er rimeligere end denne, forudsat at det ei indeholder en sammenhængende Fortælling.

V.

Vafthrudnismal.

Strophe 4. Lin. 3. Her læser C. U. Asynnom, og oversætter hele Verset saaledes: Salvus Deabus esto! hvori jeg aldeles ingen Mening kan finde.

Str. 19. Lin. 6. Jeg har her læst godspeki. C. U. har gedspeki, Sinds Viisdom; men da heele Stykket handler om Gudelæren, troer jeg endnu det første at være det beste.

Str. 33. Lin. 6. Hvad en Søn, som glæder sig over sit Hoved er for en Krabat, veed jeg ikke.

Str. 38. Lin. 7. Her har jeg med den svenske Codex læst huern morgun. Er den anden Læsemaade rigtig skulde her staae: Styrer han i Mængde.

Str.

Str. 48. Mar har jeg ligefrem over-sat Havet, at det betyder Folkes Mængde troer jeg endnu ikke. Med Ordet froþge-þar, som jeg har læst, rimer sig best den Bemærkelse af Glæde.

Str. 49. I Steden for þioþar Folk, har jeg læst þiod-ar, store Floder, fordi det følgende Ord falla siges om Floder, men ei om Folk, uden dem der falde i et Feldt-slag. Hvorledes Falla kan betyde gien-nemslyve, veed jeg ikke. Derimod giver genit. *meyja* i C. U. en meget bedre Me-ning end *meyar*, som jeg har læst. Menin-gen bliver altsaa: Tre store Floder falde over Maugthrasirs Døttres Byer.

Str. 51. Det sidste Vers bør læses: Naar Udyret er dræbt. C. U. har an-taget en anden Læsemaade, som ogsaa er meget god: Og giøre Ende paa alle Krige; Læseren kan nu vælge selv.

Str. 53. sidste Vers, læs: Efter Ul-vens Drab, som i C. U.

VI.

Grimnismal.

Pag. 127. Lin. 16. hun er en reen Trykfeil istæden for han.

Pag. 128. Lin. 17. Ønskemøe. Jeg vidste aldrig hvad jeg skulde forstaae ved dette Ord, som jeg ogsaa har seet i Suhms danske Historie, men Forklaringen i C. U. er fortreffelig: istedet for oski-mey læser den:æski-mey, og det betyder ganske naturligen en Æskemøe, en Pige som passer paa de smaae Sager, der høre til et Fruentimmers Pynt, paa latin Cistellaria, ikke Cistellatrix.

Str. 1. Lin. 2. Her har jeg læst ok helldur litar mikill, en Variant, som ey staaer i C. U. I det følgende Vers har C. U. følgende Oversættelse, som er meget smuk: Ild! lad os gaae fra hverandre.

Str.

Str. 10. sidste Vers. C. U. har: En Ørn hænger ned oven fra, men saa er Ordet drupir ei udtrykt.

Str. 17. Meget lykkeligen kan min Oversættelse efter C. U. forbedres saaledes: Med Rüs, høyt Græs og Piletræer er Vidars Land bevoxet. De tilføiede Anmærkninger beviise at det aldrig bør forstaaes anderledes.

Str. 20. Lin. 3. Ormegrund har jeg givet Jørmungrund, i C. U. heder det Jordens Marke. Mig synes at heri er en Feil mod Syntaxen.

Str. 21. Denne Strophe forstod jeg efter min Tanke lidt af, førend jeg sammenlignede de to Oversættelser i C. U. og den svenske Oversætters Forklaring med min, nu kan jeg sige, som hin hos Plautus: Fecistis probe; multo incertiorem me reddidistis quam antea. Gudmund Paulson oversetter den saaledes: Thund (en Flod)

Flod) lyder, i Thiodvitners vand lever Fisken roelig. Aaens Fald holdes alt for stærk, til at kunne til Fods gaae over Valglaum. Udgiverens Mening var denne: Efter Odins Villie tuder og bliver tilstæde den berømte Ulv, (som) en Fisk i Floden. Den Aaes Stridighed er forstærk for den flyvende Hest at vade over. De nyere Forklaringer i Anmærkningerne ere saa mørke, at jeg ei har kunnet finde nogen Mening deri. Den svenske Oversætter giver de tre første Linier noget nær som jeg; de sidste tre forklarer han saaledes: Aaens Løb er stort, for at formere de stridendes Mod. Vel sandt at endeel af Forskiellen beroer paa forskiellige Læsemaader, men naar man kunde forstaae en Ting ligefrem, synes mig at man ei burde søge Allegorier deri, helst her, da det foregaaende og efterfølgende er ganske klart. Jeg har saaledes læst denne Strophe:

Þytr Þund,
ynir Þiod vitnis,

Fiskr

Fiskr Flodi i.
Ar straumr
ofmikill,
val-glaum at vallda.

Og til denne Text svarer uden Tvivl min Oversettelse. At den 24 Strophe i C. U. skal staae for den 23de viser Sammenhængen. I den 23 Strophe hos mig skal det tredie Vers efter C. U. hede: Troer jeg at være i det bugtefulde Bilskirnir.

Str. 34. De tre første Linier oversætter C. U. saaledes: Der ere og fire Hiorte, som skævhalsede afbide Toppene paa Træet. Den svenske Oversætter har: Der ere og fire Hiorte, som ved den Flod, der løber saa snorret som en Piil, gnave af Høyenes ujævne Klipper. Her kommer det allene an paa hvorledes Hæfingar á og gag-halsir bør forstaaes. Rimeligt er det at C. U. har Ret i det første, i det andet veed jeg ikke.

Str. 39 sidste Vers, for Kulles Kuld.

Str.

Str. 40. De tre første Vers bør efter C. U. lyde saaledes;

Svalin heder Skiold som
Staaer for Solens
Den skinnende Guddom.

Str. 41. Lin. 3. Varna vidar oversettes i C. U. ved det jordomringende Hav. Den svenske Oversetter har Forsvarvaabenernes Træer. Den første Oversættelse giver en meget god Mening, som neppe kan findes i min, men at ved *vidar* her skulle forstaaes Havet, kan jeg endnu ikke begribe.

Str. 44. De tre sidste Vers forklares i C. U. saaledes: Thi da skulle Landene blive aabne for Asernes Sønner, naar Folk borttage Kiedlene. I Anmærkningen giøres denne Forklaring rimelig, men *hver* betyder ogsaa en heed Kilde, og denne Strophe er endnu ikke med Vished ret forklaret. Sammenhængen giver slet ingen Oplysning; efter adskillige Lyftsyners mytho-

mythologiske Aarsag, følger den almindelige Beskrivelse over Jordens Skabning, og derpaa denne Strophe, som maaskee kan handle om Jordilden, eller om Verdens Undergang ved Ild.

Str. 47. I denne hele Strophe afviger min Oversættelse aldeles fra de øvrige. E. U. har: Nu har jeg viist min Skikkelse for Sigtivernes Sønner, derved skal den behagelige Frelse vaage. Det skal indføre alle Aser til Tyrannens Bænke, til Tyrannens Giestebud. Med stor Skarpsindighed er Oversættelsen lempet efter den over den 44 Strophe giorte Forklaring, men er den troe? Den svenskes Oversættelse stemmer tildeels overeens med min, men i det første Vers heder det: Nu har jeg løseligen talt om de Ting som hastigen lade sig tilsyne, hvilke forklares ved Aander og guddommelige Ting. Jeg troer at det er saa rigtigt, men hvad er Vibiørg eller Vilbiørg i den tredie Linie? Jeg veed det ikke, men hverken incunda

cunda salus eller voluntatem explens synes her at give nogen god Mening.

Str. 56. Lin. 4. J C. U. staaer: Dyserne ere dig vrede. Ganske vel, dog troer jeg at *varar* er den rette Læsemaade: Dyserne, hvorved jeg forstaaer Valkyrierne, give Agt paa dig, for paa mit givne Tegn at anfalde dig.

Efter min Udgave bestaaer denne Sang af 58 Strepher, som i C. U. ere sammendragne til 53.

VII.

VII.
Alvismal.

Strophe 1. Denne hele Strophe er meget mørk, maaskee noget foregaaende fattes. C. U. har følgende Oversættelse: Nu brede de Bænke; nu maa Bruden lave sig til at reise hiem med mig. Alle ville vel synes at jeg haster formeget, men ingen skal forbyde mig at hvile ud igien hiemme. Denne Oversættelse giver en meget god Mening, og er bedre end alle de Forsmodninger, som yttres i Anmærkningerne.

Str. 2. Lin. 6. Jeg har læst bodinn, men da borinn udentvivl er rigtigere, bør denne Linie saaledes forandres: Ei er du født for denne Brud.

Str. 5. Nærmere efter Originalen har C. U. Hvad Mand er det vel som siger sig at have Magt over den klarskinnende Møe? For lange Skud beskylde kun faa dig — Den svenske Oversætter har det sidste saaledes: Eo quod justo pauciores (minus acutos) enses habeas te pauci inter-

interpellabunt, hvilket nærmer sig temmelig ligen til min Oversættelse.

Str. 10. Lin. 3. C. U. har Det ahner mig, Dreng! at du veed dem. Rauc har jeg oversat ved Udspring, den svenske Oversætter har ogsaa primordia, ligesom *Olavius*; og denne Bemærkelse bestyrkes af andre Steder i Edda. Rationes, Egenskaber, er vel ei saa rigtigt.

Str. 11. Lin. 6. Jeg har her læst Goþar. Er Upreigin rigtigt, bør det oversættes ved høye Guder. Ellers har jeg i hele dette Stykke afviget fra andre Fortolkere i at oversætte de forskiellige Nationers Navne. I 17 Str. forekommer Goþum og Asa synir som hvis det skal forstaaes mythologice blive de samme. Ligesaa i 21 Str. Goþom og Ginreiginn, hvilket og igien forekommer i den 33 Str. Goþum har jeg altsaa oversat ved Gother, da jeg er temmelig overbeviist om at her tales om nordiske Folkeslag, og at baade Upreigin og Ginreigin ere her ikke Guder, men visse slags Folk.

Str.

Str. 19. Lin. 3. Jeg har læst: Er vida Iæ ferr. Meningen er den samme.

Str. 20. De fire sidste Navne oversættes i C. U. saaledes: Vrinskende, Raabende, Tordnende Vandringsmand, Hvisler.

Str. 22. sidste Lin. Dags Hvile staaer i C. U. Men maaskee den anden Oversættelse dog er rigtig, da Luun eller Vindstille egentligen hører til Dagen, om Natten blæser Aletider de saa kaldede Natvinde, helst ved Søekanten.

Str. 28. Lin. 3. C. U. har fuldkommen ret, at ved Halir her ikke bør forstaaes Helte, men de hos Hel.

Str. 35. Lin. 6. Efter Ordene heder det: Dverg du er oppe (over Jorden) omskinnet af Dagen, og man kiender Forfædrenes Troe, at den Dverg, som Solen beskinnede, blev til Steen.

VIII.

Egirs Giestebud og Lokes Gude-Forhaanelse.

Hymirs Kvæde burde have staaet foran, da deri fortælles hvorledes Guderne vare komne til den store Kiedel, som Egir nu havde brygget i.

Str. 10. Lin. 4. Jeg har her læst *fidann — kuaddi*. Men Meningen bliver meget bedre om man med C. U. læser *fidr* — Queþi, da Oversættelsen bliver: At Loke ikke skal overfalde os med Skieldsord.

Str. 19. Den sidste halve Part af denne Str. kan vel neppe forklares. Commissionens Oversættelse gaaer lige saa langt fra Originalen som min. Loptr veed ei at han er bedraget (forgiort) og at Skiebnens haarde Lov driver ham. Dog faaer denne Oversættelse et stærkt Beviis for sig ved Odins paafølgende Tale.

Str. 24. bør tillægges Loke, som et Svar paa Odins Bebreidelser. Meningen er mørk. Foruden mig har den svenske Oversætter

sætter næsten ligesaaledes forklaret den. C. U. har: Men Folk fortæller at du har været seen i din gang paa Samsøe, og banket paa Dørrene som Spaaqvinder. I Troldmands Skikkelse o. s. v. At Voler rede paa Udyr er bekiendt nok, og at Vætt er et Udyr, sees af Getspeki Heidreks Str. 59. Den svenske Fortolker har og den Oversættelse: og fyldte din Vante med Melk som en Spaaqvinde, men den er temmelig urimelig.

Str. 32. Lin. 4. 5. Jeg troer at Niordurs paafølgende Tale tilstrækkeligen beviser at Freia af Loke ikke beskyldes for andet end Horerie med sin Broder. Maaskee hun ved Seid har bevæget ham til Kierlighed mod sig.

Str. 36. sidste Vers: Man kunde ei haabe bedre C. U.

Str. 37. Lin. 4. Møe han ei Graad forvolder, bør her læses efter C. U. At han har sørget for en Mø sees af Skirnirs Reise.

Str. 47. Lin. 4. 5. bør efter C. U. forandres saaledes: og de kunde ikke finde dig i Sengestraaet, da de tappre strede.

Str. 52. Jeg har læst:

þa er a þiassa
þrifod fra runum
veom oc vaungom

Og efter denne Text er min Oversættelse giort. C. U. læser minom for runum. Meningen skulde altsaa være: Da I lagde Haand paa Thiasse. Fra min Boelig og mine Jorder skal du stedse faae kolde Raad. Jeg holder endnu meest af den første Forklaring. Runom staaer ogsaa i den svenske Codex.

Str. 54. tillægges i C. U. Beila, jeg troer endnu at den ikke bør tillegges andre end Sif, men Meningen bliver altid den samme.

Str. 57. Lin. 2. C. U. oversætter det ligefrem: Du er Beyggvers Kone, og det sidste Vers: Du er en meget skiden Tienesteqvinde. Den svenske Oversætter har dog ogsaa frumenta tractans.

Str. 61. sidste Vers. Jeg syntes her at finde en Ironie, som jeg har beholdt i min Oversættelse. C U. har: Og da lod du som du ikke var Thor. IX.

IX.

Hammerens Hentelse.

Saaledes kaldes den af Indholdet, Hamarsheimt, ander kalde den Thryms Kvæde. Stropherne ere hos mig ganske anderledes end i C. U.

Str. 6. Pile læs Hunde.

Str. 11. 12. Lokes Tale tillegges i C. U. Thor og oversættes saaledes at Meningen bliver: Har du forrettet dit Ærende, saavel som du har faaet Ende paa Reisens Besværligheder? Fortæl mig ned af Luften den længe ventede Efterretning. Tit afbrydes Fortællingen for den som sidder, og den liggende er stærk i at lyve. Jeg troer ikke at dette staaer i Origin.

Str. 23. Lin. 3. C. U. bleve strax forspendt, meget bedre end min Oversættelse.

Str. 32. sidste Lin. Pronuba manu, som staaer i C. U. veed jeg ei om er rigtigt. Jeg har sat med visse Hænder, da Thrym rimeligen advarer Jetterne at legge Miølner saa vaerligen paa Brudens Knæ, at den ei kunde falde ned og giøre hende nogen Skade.

Trykfeil.

Side 73. Lin. 8. Heltemod læs Helteflok
: : 86. : 1. krøb, læs krøb
: : 93. : 15. Jid læs Ild